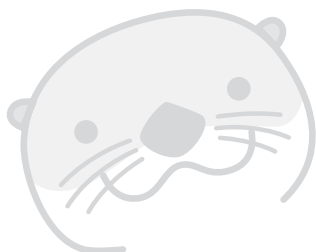

อภิศกรฆ่าคนตา มาม่านะเธอ

Santa Claus Is Coming to Kill

Macholu

เจี้ยน

สำนักพิมพ์ไรส
กรุงเทพมหานคร

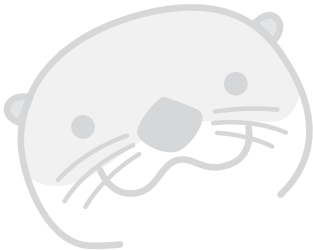

หนังสือคุณภาพ
โดยอมรินทร์กรุ๊ป

คำนำสำนักพิมพ์

ขอต้อนรับนักอ่านทุกท่านเข้าสู่บรรยากาศเทศกาลคริสต์มาสส่งท้ายปี
กับนิยายไทยของคุณไทม์ Macholu ซึ่งนิยายเรื่องนี้เป็นแนวบู๊ติดตลก
(เอกลักษณ์ของคุณไทม์) มีปมของตัวละครที่รอการคลี่คลาย ให้ทุกคนร่วม
ลุ้นไปพร้อมๆ กัน

ขอฝากนิยายอ่านสนุกแบบเพลีนๆ และซาดาลอสกับเรนเดียร์
คู่ขวัญไว้ในอ้อมใจด้วยนะคะ

กดลอจอ่าน

Rose

ธันวาคม 2563

บทที่ 1

♪ มิได้ปรารถนาสิ่งใดมากมายในคริสต์มาสนี้
เพียงสิ่งเดียวเท่านั้นที่ต้องการ
ไม่เคยกังวลถึงของขวัญกองใหญ่
มิได้หวังว่าใต้ต้นสนจะมีสิ่งใดวางละลาน
ฉันต้องการเพียงเธอเท่านั้น
คิดถึงมากมายจนเหลือประมาณ
โปรดเกิดช่วยตอบสนองคำอธิษฐาน
คริสต์มาสนี้สิ่งที่ฉันต้องการมีเพียงแคเธอ ♫

ในช่วงคำคืนอันหนาวเหน็บ ต้นเดือนพฤศจิกายน
ฝูงชนเดินสวนกันขวักไขว่ เสียงเพลงหวานหูประจำเทศกาลในอนาคตกาล
ดังคลอไปทั่วท้องถนน...เด็กชายตัวผอมแห้งถือกล่องกระดาษบรรจุปากกา
พลาสติกสีเขียวยหลายด้ามเอาไว้ เดินเร่ขายไปตามทาง ราคาสินค้านั้น
แสนถูก แต่ใครจะอยากได้ปากกาในตอนนี้ จึงไม่มีใครสนใจซื้อ
เด็กชายเองก็ไม่คาดหวังว่าจะขายได้...เขาใช้การเร่ขายของเป็น
พฤติกรรมอำพราง แกล้งเดินสะเปะสะปะตามตึกผู้สัญจรไปมา...ฉวยโอกาส
ล้วงกระเป๋าสตางค์ในเสื้อโค้ตของชายคนหนึ่งที่ไม่ทันระวังตัว แล้วรีบ
ปลีกตัวหนีออกจากถนนใหญ่

ในตรอกมืด...หัวขโมยนั่งหลบอยู่หลังถังขยะใบใหญ่ วางกล่องที่ถือลงบนพื้น หยิบปากกาทั้งหมดออกมายัดไว้ในอกเสื้อ กะว่าจะเอาไปคืนเพื่อนห้องที่ให้อุ้มมา เขาค้นกระเป๋าตังค์เหยื่อ เก็บไว้เพียงเงินสด แล้วยัดกระเป๋าตังค์ทั้งใบลงในกล่องกระดาษเตรียมทิ้ง

นิ้วผมแห้งเริ่มนับธนบัตรซ้ำๆ เนื้อตัวสั่นเทาด้วยความหนาวเย็นและตื่นเต้น จินตนาการถึงสิ่งที่จะซื้อหาด้วยเงินจำนวนน้อยอย่างลือลือ

ขณะพยายามสงบใจ เสียงหนึ่งกลับเอ่ยทักจนสะท้านเอือก

“เด็กไม่ดี...”

เด็กชายหันมอง ยกมือป้องกันแสงไฟที่สาดเข้าหา เห็นร่างตรงหน้าเป็นเพียงเงาดำสูงใหญ่ “ใครนะ”

“ผู้ที่มาหาเด็กๆ ในช่วงคริสต์มาส” เอ่ยอ้างพร้อมโยนวัตถุบางอย่างให้เด็กชายรับของไว้ได้ทัน สิ่งนั้นคือก้อนถ่านไม้สีดำเข้ม

นิทานโบราณสอนเอาไว้ หากเป็นเด็กแสนดีจะได้รับของขวัญสมตั้งใจ หากเป็นเด็กชั่วร้ายสิ่งที่ได้คือก้อนถ่าน

เด็กน้อยสะอึก...อายุของเขายังไม่เต็มสิบขวบ แต่ทำเรื่องร้ายกาจเกินวัย รู้อยู่แก่ใจว่าไม่ควรได้รางวัลอะไรทั้งนั้น

แต่ตอนนี้เขาไม่ได้หวังถึงของขวัญ มีเพียงคำถามหนึ่งผุดขึ้นในใจ...เป็นฝันที่อยากเชื่อ แมริบหรือราวแสงเทียนไขในสายลมแรง

“ซานตาคลอสจะมารับผมไปเลี้ยงใช่ไหม”

บุรุษในเงาดำแค้นหัวเราะ

สิ้นเสียงนั้น เกิดสะเก็ดไฟและกลุ่มฝุ่นผงสีดำทะมึนพุ่งออกมาโอบล้อมร่างเด็กชายเอาไว้แล้วบิดเป็นเกลียวจนเกิดลมหอบใหญ่ดูดสรรพสิ่งตรงหน้าก่อนพุ่งเข้าสู่ฝ่ามือของบุรุษเงาดำ

เสียงกลไกลั่นหนึ่งครั้งจากร่างใหญ่โตนั้น

ชายปริศนาหันหลังออกจากตรอกแคบ เร็นกายหายไปในความมืด

เป็นเวลาเกือบเที่ยงคืน เมื่อเสียงกระดิ่งเหนือประตูดังขึ้น เจ้าของร้านขายปากกาผู้อยู่ในวัยชราเงยหน้าขึ้นมอง

ผู้มาในยามใกล้ปิดร้านนั้นเป็นชายหนุ่มรูปร่างสูงราวกับนายแบบผมสีทองอ่อน นัยน์ตาสีฟ้าสวยโดดเด่นตัดกับผิวหน้าขาวนวล สวมเสื้อโค้ตยาวสีน้ำตาลทับชุดสูทดำที่แคะมองปราดเดียวก็รู้ว่าแพงหูฉี่ ตัดกับเนคไทสีแดงจัดอย่างลงตัว

ลูกคำรูปงามส่งยิ้มทักทายพลางเดินเข้ามาหา ก่อนจะวางปากกาด้ามหูลงบนถาดบุกำมะหยี่บนโต๊ะรับรอง

“เป็นปากกาที่สวยงามมากครับท่าน” เจ้าของร้านเอ่ยชมขณะสวมถุงมือกันรอยนิ้วมือ “มีอะไรให้ผมรับใช้หรือครับ”

“หมึกหมดครับ พรุ่งนี้ผมต้องใช้ทำงาน ไม่ได้เอาหลอดหมึกสำรองมาเสียด้วย” เสียงหนุ่มบอก “ทางสรรพสินค้าก็ปิดแล้ว โชคดีว่าร้านของคุณยังเปิดอยู่ ช่วยได้เยอะเลย ค่อยข้างหายากนะครับ ร้านที่ยังเปิดอยู่ในเวลาแบบนี้”

“ร้านอยู่ใกล้ย่านธุรกิจ ลูกคำส่วนใหญ่ชอบแวะมาหลังเลิกงาน เปิดช่วงนี้ขายดีกว่าช่วงกลางวันอีกครับ” เจ้าของร้านตอบพลางเลือกหลอดหมึกรุ่นเดียวกันและสีเดิมเพื่อมาเปลี่ยนให้ใหม่ เมื่อถอดปลอกปากกาออกจึงเห็นรอยสลักชื่อเจ้าของที่อยู่ภายใน

“อเลสซานโดร คลอส”

ดวงตาฝ้าฟางมองชื่อนั้นผ่านๆ แล้วลงมือบริการต่อ จังหวะเดียวกับที่ลูกคำเอ่ยถาม

“ร้านของคุณจำหน่ายปากกาหลากหลายดีนะครับ”

เจ้าของร้านยิ้มโดยไม่เงยหน้า “ลูกคำของผมมีหลายกลุ่มครับท่าน จึงต้องมีสินค้าตั้งแต่ปากกาหมึกซึมหุรหุราสำหรับนักธุรกิจไปจนถึงปากกาลูกเล่นพลาสติกสำหรับเด็กนักเรียนตัวน้อย”

เสียงตอบรับในลำคอดังมาพร้อมกับมือที่วางปากกาพลาสติกสีเขียวยาวราดถาดลงบนถาดบุกำมะหยี่...มันเนียนฟูนี่ด่า

“พอจะหาแบบนี้ให้ผมสักด้ามได้ไหมครับ” ลูกคำเอ่ยถาม

แวบแรกชายชรารู้สึกโมโหที่อีกฝ่ายเอาของสกปรกมาวาง แต่เมื่อ
จ้องมองอยู่ดีใจหนึ่ง...เหงื่อเย็นๆ กลับเริ่มไหลจากท้ายทอย

เมื่อตั้งสติได้ จึงปรับสีหน้าเป็นยิ้มแย้ม “ต้องขออภัยด้วยครับ
ท่าน...ร้านผมไม่มีจำหน่ายเลย”

พูดพลางวางปากกาที่เต็มหมึกเสร็จลงบนถาดรอง เขาคิดว่าควรจำ
ชื่อลูกค้าคนนี้เอาไว้...ไม่ชอบมาพากล ควรระวัง

แต่ก่อนจะได้เปิดโลกปากกาเพื่อดูชื่ออีกครั้งก็คล้ายมีหมอกควัน
สีขาวลอยผ่านหน้า...ชายชราคอบพับ ชบหน้าลงกับโต๊ะรับรอง หลับลึก
สู่ภวังค์ฝัน

ลูกค้าหนุ่มถอนหายใจ เก็บปากกาสองด้ามใส่อกเสื้อแล้วเดินออก
นอกร้าน...

ก่อนจะวิ่งลงลานกลับเข้ามาใหม่ เพราะลืมจ่ายค่าหลอดหมึก

หลังวางเงินเอาไว้บนถาดบุกำมะหยี่ จึงได้ออกจากร้านจริงๆ เสียที่
ห้องฟ้าด้านนอกยังคงเป็นสีดำนสนิท อเลสซานโดรหรือจะเรียกสั้นๆ ว่า
ซานโดร ล้วงโทรศัพท์ออกมาจากเสื้อสูท กำลังจะโทร.ตามสารอธิประจำตัว
ให้มารับ

แต่ยังไม่ทันได้จดนิ้วลงบนหน้าจอ มอเตอร์ไซค์คันเหลืองก็พุ่งมาจอด
ตรงหน้า ชนิดที่เรียกได้ว่าเฉียดชายเสื้อไค้ตไปเพียงนิดเดียว

ซานโดรหรีตามองคนขับตัวใหญ่ที่ตัวดำขาลงจากรถ เกือบจะเหยียบ
เท้าเขาแล้ว ดีที่ชักหลบทัน

“โหนไค้” เขาเรียกชื่ออีกฝ่ายพลางซื้อมอเตอร์ไซค์แบรนด์ดังกระฉ่อน
ถามด้วยสายตาวา “ทำไม”

“ถนนแถวนี้แคบ มอเตอร์ไซค์หาที่จอดสะดวกกว่า” คนขับตอบ
ขณะถอดหมวกกันน็อกออกแล้วมองมา ดวงตาคู่นั้นแปลกประหลาด
เพราะม่านตาเป็นสีแดงฉาน...เพียงแต่ต้องสังเกตหน่อยถึงจะเห็นเพราะ
เจ้าตัวดำดี “จะซ้อนหรือไม่ก็ตามใจเจ้านาย”

ซานโดรเบ้าปาก “ไม่ให้ฉันเลือกเลยนี่หว่า จะให้กระโดดหยิ่งแหง
ไปตามปล่องไฟแบบโบราณก็คงไม่ได้ สมัยนี้คนเยอะ ไม่ค่อยหลับไม่ค่อย

นอนกันเสียด้วย”

“ก็รู้นี่” ลูกน้องตัวใหญ่ในชุดนักขับสีดำทะมัดมั่นแค้นลมหายใจ “แล้วเรื่องปากกาอย่างไร”

“เจ้าของร้านนี้มีพิรุณ เก็บเป็นเบาะแสไว้ก่อน เดี่ยวจะจัดคนมาคอยจับตามอง” เขาชี้ไปยังร้านที่จกมา ก่อนจะโบกมือ ทำนองว่าสิ่งที่สืบอยู่ไม่ได้คืบหน้านัก “เขาพยายามจะจำชื่อฉันด้วย แต่ล้างความจำเรียบร้อยแล้ว”

โทนาโคพยักหน้าก่อนจะชี้ที่มอเตอร์ไซค์ “ถ้าอย่างนั้นกลับกันได้แล้ว”

ซานโตรีตา “อะไร ให้ฉันขับส่วนนายซ้อน จะชี้เกยจไปแล้วนะ ยังกล้าเรียกตัวเองว่าเรนเดียร์อีกหรือ”

“คิดว่าฉันซื้รถตามหาตัวนายมานานแค่ไหนแล้ว...” “เรนเดียร์” สวนเข้าให้ “อย่าเรื่องมาก ขึ้นรถ”

คนมีความผิดข้อหาหนีหน้าถึงกับเถียงไม่ออก...ใช่...เขานี้แหละที่เบื่อกความอึดครึ้มระหว่างกัน ทนไม่ไหวจึงแอบเผ่นออกมาเดินเล่นและสืบ “คดีใหม่” นิดหน่อย

ฝ่ายเจ้านายได้แต่บ่นงุบงิบแล้วเดินไปวัดชาคร่อมมอเตอร์ไซค์ตรงที่คนขับ

โทนาโคขึ้นซ้อนตรงเบาะหลัง ยืนกุกกักแถมโหลให้ ซานโตรีรับมาเกือบจะสตาร์ทรถแล้ว หากสายตาที่ไวเกินมนุษย์สังเกตเห็นบางสิ่งได้เสียไฟเสียก่อน...หนุ่มสาวคู่นี้กำลังบอกรักกัน

“เจ้านาย” โทนาโคเอ่ยปรามเมื่อมองตามสายตาไป เค้นเสียงขุ่นขึ้นเพราะอีกฝ่ายไม่ฟัง “อย่าไปยุ่งกับพวกเขา”

ขาดคำห้าม ฝ่ามือขวาของซานโตรีปรากฏไอสีชาวลอยขึ้นมา ก่อตัวเป็นรูปเถาไม้ เขากระซิบคำแผ่วเบา ก่อนจะปล่อยให้กลุ่มควันนั้นลอยหวิวไป

เถาไม้ถักทอเป็นข่อยอยู่เหนือศีรษะหนุ่มสาวคู่นั้น ทั้งสองสบตาดูกันก่อนจะเขยิบกายเข้ากอดกัน...บรรจงจูมพิตเนิบช้า

ซานโตรีส่งยิ้มอ่อนโยนให้คนทั้งคู่ พลังมอง “มิสเทิลโท” ลอยเลื่อน

ไปมารวกับปุยมะณ นี่คือเวทมนตร์ที่คนธรรมดาไม่มีทางมองเห็น แม้จะไม่ได้ชื่นชมเถาไม้ที่ดูโรแมนติคนั้น แต่บรรยากาศระหว่างคู่รักคู่ใหม่ก็แสนละมุนละไมและอบอุ่น

ส่วนที่ด้านหลังของเขานี้สิ เย็นชาเลยทีเดียว...

“ไปแล้วๆ” เจ้านายบอกกับลูกน้องที่นั่งซ้อนท้าย

ได้คำตอบเป็นเสียงดูของอีกฝ่ายทันที “ใช้พลังพรั่เพรื่อ”

“นิตหน้อยเองน้า...หัดมีจิตอาสาช่วยส่งเสริมคนอื่นบ้างสิ” เกียงไปก็แอบปาดเหงื่อที่ผุดขึ้นมาตามไรผม...ใช้พลังไปสองครั้งแล้ว ถือว่าพรั่เพรื่อตามที่บอกจริงๆ

เขาร้อนจนอยากจะถอดเสื้อโค้ตออก แต่ทำอย่างนั้นกลางถนนที่มีคนพลุกพล่านจะผิดสังเกตและต้องโดนตำหนิซะแน่...ได้แต่กลืนใจทนร้อนมือหียบหมวกกันน็อกขึ้น ปรับสายล็อกคางเตรียมสวมใส่

พริบตา...ริมฝีปากเย็นเฉียบก็แนบประทับหลังต้นคอร้อนผ่าว ปลุกเร้าให้ชนอ่อนลุ่มชัน

ซานโดรเพลอกัดฟันเบาๆ ก่อนถอนหายใจยาวเมื่ออีกฝ่ายผล่อออก “คงช่วยได้บ้าง...” โทนาโคกระซิบบอก มองต้นคอขาวที่สีแดงค่อยๆ จางไป...อุณหภูมิร่างกายของคนตรงหน้าลดลงอย่างรวดเร็ว “ถึงไม่ช้บรฎให้ก็ยังมีประโยชน์ จริงไหม”

ผู้เป็นนายแค้นหัวเราะ เกียงไม่ออก

ความร้อนจากการใช้พลังของเขาต้องให้โทนาโคช่วยบรรเทา โทนาโคเองก็ไม่อาจเอาตัวรอดจากความหนาวเย็นหลังจากใช้พลังโดยปราศจากเขา นี่คือการสัมพันธ์ระหว่าง “ซานตาคลอสกับเรนเดียร์”

บทที่ 2

เลยเที่ยงคืนแล้ว ย่านธุรกิจที่เมื่อตอนกลางวันเต็มไปด้วยเสียงจอแจเปลี่ยนเป็นเงียบสงัด หมู่ตึกที่เคยสว่างไสวช่วงหัวค่ำ กลับมืดสนิทจนกลายเป็นเพียงภาพเงาราวกับภูเขาระฟ้า เหลือจุดกำเนิดแสงแค่เสาไฟถนนและแสงรูปโหลจากยานพาหนะที่ผ่านไปมา

มอเตอร์ไซค์คันใหญ่ส่งเสียงเครื่องยนต์ต่ำๆ รวากับเสียงร่ำคำรามในลำคอ ขณะชะลอความเร็วแล้วเลี้ยวไปตามทางลาดสู่อาคารจอดรถใต้ดิน หมุนวนลดระดับจากพื้นถนนลงไปชั้นแล้วชั้นเล่า จนมาหยุดอยู่ที่หน้าประตูสี่แดงเข้ม... โทนาไคลงจากรถ ถอดถุงมือหนังสีดำแล้วทาบทามมือลงไปบนแผงกระจกไกลๆ ระบบสแกนอัตลักษณ์ทำงานอยู่เพียงอึดใจ บานประตูเหล็กหนาหนักก็เคลื่อนออกจากกัน เปิดทางให้เจ้านายขับพาหนะเข้าไปจอด

ซานโตริตัดกุญแจดับเครื่องแล้วลงจากรถ หันไปมองรถยนต์คันหรูที่จอดอยู่ข้างๆ คิดถึงเบาะนั่งแสนนุ่ม ระบบเครื่องเสียงใหม่เอี่ยม และสิ่งอำนวยความสะดวกอีกหลายอย่างที่เพิ่งสั่งทำมา...แล้วอย่างไร...สารทิไม่ยอมเอาไปใช้เสียอย่างนั้น

“ครึ่งหน้าเอาคันนี้นะ” เจ้านายชี้รถคันใหญ่ ยืมนำมองเพื่อให้นม่น้ำใจ “ขับสบาย ไม่เมื่อยหลัง กันหนาวด้วย”

“ไม่มีเสียงตอบรับจากผู้ใต้บังคับบัญชา...”

ในโรงรถส่วนบุคคลชั้นใต้ดินอันกว้างขวาง โทนาไคเลือกจะเดินผ่าน

เจ้านายไปยังอีกฟากหนึ่งใกล้กับประตูทางเชื่อมเข้าสู่อาคาร ที่นี้มีห้องน้ำ หนาวเย็น ตู้เสื้อผ้าและกระจกติดผนัง เพื่ออำนวยความสะดวกให้ ผลัดเปลี่ยนชุดเวลาต้องไปทำ “ภารกิจต่าง ๆ” เขาถอดเสื้อกันลมสำหรับ ซิมมอเตอร์ไซค์ออก ด้านในสวมเสื้อเชิ้ตและผูกเน็คไท ถึงแม้เสื้อจะมีรอยยับ อยู่บ้าง แต่พอสวมทับด้วยเสื้อสูทสีดำสนิทก็กลบความไม่เรียบร้อยนั้นไปได้ ดูไม่ขัดตา

ทางฝ่ายซานโตริสที่มีปัญหา เมื่อครูเขาใส่ชุดเต็มยศซิมมอเตอร์ไซค์ เสื้อผ้ายับย่นไปทั้งตัว จึงรีบสลับชุดชั้นนอกออกแล้วเปิดตู้หาชุดใหม่ โชคดีที่เลขาการของเขาสั่งงานแม่บ้านให้เตรียมชุดไว้พร้อมใช้เสมอ

ขณะเปลี่ยนชุดก็หนาวสั่นหลังวาบ ๆ เพราะรู้สึกได้ถึงสายตาของ โทนาโค...เรื่องอยากจะทำน้ำล้างเหงื่อหลังใช้พลังนี้ลืมไปได้เลย จึงทำได้ แค่เช็ดตัวลวก ๆ

“ทางออฟฟิศไม่เห็นส่งข้อความอะไรมาเลย” เจ้านายเช็กมือถือ ไม่มี ข้อความแจ้งเตือนสำคัญอะไรเป็นพิเศษ

“ไม่มีเรื่องด่วนแต่ก็ต้องกลับมาคุมงาน” ลูกน้องมองคล้ายเอือมระอา “ไม่มีฉันคอยเฝ้าพวกเขา ก็ทำงานกันได้” รอยยิ้มแห่งความมั่นใจ ปรากฏบนใบหน้า “ลูกน้องแต่ละคน ฉันเลือกมาเอง”

หนึ่งในลูกน้อง “ที่ไม่ได้เลือกมา” กอดสายตามอง “นั่นก็เป็นเรื่อง ของนาย...ฉันแค่มีหน้าที่จับตาดู แล้วก็ตามตัวนายกลับมา”

ซานโตริสมึน...เขาเก็บมือถือ จัดเสื้อผ้าให้เรียบร้อยเป็นครั้งสุดท้าย แล้วไปทาบมือขวาลงบนจุดสแกนมือทางเข้าออฟฟิศเพื่อเปิดประตู เอง...เพราะรู้ว่าตั้งแต่จุดนี้เป็นต้นไป โทนาโคจะไม่เดินนำหน้าเขาอีก เจ้าตัว จะอยู่เยื้องไปด้านหลังและทำหน้าที่ผู้อารักขาอย่างเคร่งครัด

จากโรงรถใต้ดิน เดินผ่านอุโมงค์ยาวราว ๆ ห้าเมตรก็มาถึงทางเข้า อาคารหลัก ซานโตริสแกนมืออีกครั้ง ทันทีที่บานประตูแยกออก เสียง จอแจของผู้คนและอุปกรณ์สำนักงานต่าง ๆ ก็ดังปะทะโสตประสาท

คำทักทายว่า “ผู้อำนวยการ” ดังมาจากทุกสารทิศ สำนักงานซึ่งตั้งอยู่ ใต้ดินแห่งนี้มีลักษณะเป็นห้องโถงขนาดใหญ่ บรรจุพนักงานประมาณ

หนึ่งร้อยอัตรา แต่ละคนประจำตำแหน่งของตนเอง ฟากหนึ่งเป็นแถวโต๊ะทำงานและคอมพิวเตอร์ ฟากหนึ่งมีสายพานขนาดใหญ่ ซองจดหมายจำนวนมากถูกลำเลียงผ่านมา ส่วนพัสดุอื่นๆ จะถูกจัดการคัดแยกที่อีกห้องซึ่งมีขนาดใหญ่กว่า

กิจการที่ซานโตรบริหารอยู่ในปัจจุบันคือบริษัทขนส่ง “คลอส-เอ็กซ์เพรส”

ถึงจะตั้งอยู่ที่ใต้ดินแต่ตำแหน่งงานถูกกฎหมายแน่นอน ที่ต้องมาอยู่ลึกแบบนี้เพื่อตัดปัญหาเสียงดังจากการทำงานในยามวิกาล...ก็เพราะเหล่าซานตาคลอสต้องทำงานตอนกลางคืนอย่างไรล่ะ

ที่มานะหรือ...

นานแสนนานมาแล้ว เหล่าทวยเทพยังคงอยู่อาศัยร่วมกับมนุษย์ธรรมดา

เคยได้ยินคำว่า “สมมติเทพ” กันไหม ที่เปรียบเปรยว่าราชาคือเทพอวตารลงมา อันที่จริงไม่ต้องตายแล้วเกิดใหม่ให้ซับซ้อน และสวรรค์ชั้นฟ้าปราสาทเหนือเมฆก็ไม่เคยมีอยู่จริง บรรดาผู้ที่ถูกเรียกว่าเทพนั้นกำเนิดมาพร้อมพลังพิเศษในร่างเพื่อใช้แผ้วถางอำนาจจนขึ้นเป็นราชา ดินแดนโบราณทั้งหลายล้วนเคยถูกปกครองด้วยผู้มีพลังเหล่านั้น

นิโคลัส คือผู้ปกครอง “โรโดเซีย” อาณาจักรบนอนุทวีปทางซีกโลกเหนือ ใช้พลัง “ความร้อน” ซึ่งเป็นเอกลักษณ์เฉพาะตัวช่วยเหลือผู้คนในดินแดนที่แร้นแค้นและหนาวเหน็บ ประกอบกับมีช่วงชีวิตที่ยาวนานกว่ามนุษย์ธรรมดา จนได้รับยกย่องบูชา จึงถูกขนานเรียกด้วยความเคารพว่า “เซนต์นิโคลัส”

ไม่ปรากฏแน่ชัดว่าเซนต์นิโคลัสมีอายุเท่าไร

แต่เขาก็ไม่ปรารถนาจะเป็นราชาไปชั่วฉินิจนิรันดร์

เซนต์นิโคลัสรู้ว่าวันหนึ่งเขาต้องดับสูญไปตามกฎเกณฑ์ของธรรมชาติ คงจะดีกว่าหากเหล่าประชาชนยืนหยัดได้ด้วยตนเองไม่ต้องพึ่งพลังอันยิ่งใหญ่ เทพจึงลดบทบาทของตนเองลง ถอยออกจากการปกครอง อ้าง

เรื่องสังขารและหลบร้อนไป

ราชที่ลงจากบัลลังก์พบรักกับหญิงสาวผู้มีจิตใจงดงาม ณ ชายแดนทางไกล...ขอใช้นามสกุลของเธอ ให้กำเนิดลูกหลานกึ่งเทพออกมามากมาย เหล่าทายาทนั้นล้วนมีพลังคล้ายคลึงต้นตระกูล หากเจือจางลดหลั่นกันไป ไม่ได้มีพลังมหาศาลเช่นก่อนเก่า

ช่วงบั้นปลายชีวิตของเซนต์นิโคลัส เกิดสงครามระหว่างหลายอาณาจักร แม้สุดท้ายจะสงบศึกกันได้และโรโดเซียไม่ได้เสียเอกราช แต่ก็ทำให้เกิดภาวะขาดแคลนทรัพยากร เตือนรื้อนยาวนานมาจนถึงฤดูหนาวช่วงปลายปี ประชาชนแห่หาเลี้ยงปากท้องให้พอกินก็ยากลำบาก...นำสงสารที่สุดคงหนีไม่พ้นพวกเด็ก ๆ

เซนต์นิโคลัสผูกความคิดว่าจะช่วยเหลือและปลอมโยนเด็กน้อยทั้งหลาย และต้องทำอย่างลับๆ ไม่ให้ก้าวร้าวการปกครอง เหล่าทายาทเห็นด้วยจึงร่วมมือกันสร้างของเล่น จัดหาของกิน เตรียมของใช้ ห่อรวมเป็นของขวัญมากมายบรรจุทุกใส่เลื่อนเทียมมกวางเรนเดียร์ แล้วกระจายกันไปทั่วทั้งอาณาจักร นอกจากส่งของขวัญปลอมโยนเด็ก ๆ ในยามยาก หากเด็กคนไหนเป็นกำพร้า เหล่าซานต้าก็จะพากลับมาเลี้ยงดู

หลานชายคนหนึ่งของเซนต์นิโคลัสถูกเด็กน้อยพบเจอในยามดึกด้วยความตกใจ พอถูกถามชื่อจึงบอกนามสกุล “คอลลอส” ออกไป...เขาดูท่าทางเด็กน้อยง่วงเจียคล้ายละเมอ คิดว่าเมื่อถึงยามเช้าคงจำอะไรไม่ได้

...ไม่นานหลังจากนั้น ชื่อของ “ซานตาคอลลอส” ก็กระจายไปทั่วแผ่นดิน...

แรกเริ่มเซนต์นิโคลัสคิดจะทำแบบนี้แค่ครั้งเดียว แต่ปีถัดมา เมื่อได้ยินเสียงเล่าลือว่าเด็ก ๆ ต่างทำตัวดีและรอคอยช่วงฤดูหนาวอย่างใจจดจ่อว่าจะได้รับของขวัญจากซานตาคอลลอสอีกไหม...ท่านเทพก็ใจอ่อน

ลูกหลานมากมายต่างพร้อมใจช่วยกันทำมาหากินทั้งปี (แน่นอนว่าต้องทำงาน ไม่อย่างนั้นจะมีทุนรอนมาผลิตของขวัญได้อย่างไร) เพื่อเตรียมการสำหรับภารกิจสุดยิ่งใหญ่ช่วงปลายปี...ปีแล้วปีเล่า จากสุมให้ของขวัญก็ปล่อยข่าวให้เด็ก ๆ ส่งจดหมายถึงซานต้า (ตัดปัญหาเด็กกองแ

ได้ของไม่ถูกใจ) จากให้ของขวัญแก่เด็กๆ ในโรโดเซีย ก็เริ่มขยายขอบเขตออกไป...

และแล้วเหล่า “ซานตาคลอส” ก็ออกเดินทางไปทั่วโลก

ในบันทึกของทายาทแห่งเซนต์นิโคลัสนั้น นอกจากเดินทางมอบของขวัญและช่วยเหลือเด็กๆ แล้ว บางครั้งยังได้พบเจอกับทายาทแห่งเทพที่คล้ายคลึงกัน...บ้างเป็นพันธมิตร บ้างเป็นศัตรูร้าย

แต่ไม่มีพันธมิตรตระกูลไหนเก่าแก่และร่วมพันธะกันมาเนิ่นนานเท่ากับ “ตระกูลเรนเดียร์”

ประวัติศาสตร์จริงจังมันยืดยาว เอาเป็นว่าหนึ่งในตัวแทนตระกูลนั้นกำลังเดินทางหลังซานโตรอยูในขณะนี้

ท่านผู้อำนวยการแห่งคลอสเอกซ์เพรสเดินส่งยิ้มและโบกมืออย่างเป็นกันเองให้พนักงานตลอดทางไปสู่นับไดวนชั้นห้องผู้บริหาร

ทันทีที่เปิดประตู มวลอากาศเย็นเยือกก็พุ่งเข้าปะทะใบหน้า

“อ้อหือ หนาวจัง” ซานโตรู้ว่าอุณหภูมิประมาณนี้คือหนาวสำหรับคนอื่น แต่ที่จริงกลับไม่ได้สะท้อนเขา “แล้วนั่น...ใครบ้างนะ”

ในออฟฟิศของซานโตรมีโต๊ะประชุมตัวใหญ่อยู่กลางห้อง บนนั้นมีไม้ตบูกสองเครื่องและกองเอกสาร มีก้อนผ้าห่มสองก้อนอยู่บนเก้าอี้คนละฟาก เห็นเพียงดวงตาและมือสั่นเทาที่โผล่ออกมา

“กลับมาแล้วเหรอกะคุณอเลสซานโตร” เสียงผู้หญิงดังขึ้น ก้อนซ้ายคือเคียรา ไมรา เลขาการคนเก่งของเขาแน่นอน

ส่วนผ้าห่มก้อนทางขวามือลูกพรวดขึ้นมาโดยตรง แนะนำตัวอย่างจะฉาน “สวัสดีครับผู้อำนวยการ! ผมชื่อทัชชา คลอส มาฝึกงานกับคุณไมราครับ!”

ทัชชานามสกุลเดียวกับซานโตร แต่ไม่ได้เป็นญาติสายเลือดใกล้ชิดกัน

นับตั้งแต่รับเด็กกำพร้ามาเลี้ยงดูในช่วงหลังสงครามอาณาจักรโรโดเซีย จนถึงปัจจุบันที่กลายเป็น “ประเทศโรดซ์” มีคนนามสกุลคลอสประมาณ

สามล้านคน...เรียกว่าเป็นนามสกุลโหลสุดๆ แถมส่วนใหญ่ก็ทำงานเกี่ยวข้องกับคลอสคอมพิวเตอร์ กิจการยักษ์ใหญ่ ดันสังกัดของคลอสเอกซ์เพรส

แต่ไม่ว่าจะเป็นญาติสายเลือดเจือจางแค่ไหน ในเมื่อเป็นคนของคลอสแล้วซานโดรไม่เคยดูแคลน “ทัชชาเธอ ชื่อเพราะดี ว่าแต่...ขอเห็นหน้าหน่อยได้ไหม”

ทัชชาสะดุ้ง...ก่อนจะค่อยๆ แกะผ้าออกจากใบหน้าตัวเองอย่างเคอะเขิน เผยให้เห็นเรือนผมสีดำสนิท ดวงตาสีน้ำตาลเข้ม และโครงหน้าละมุนแบบชาวเอเชีย เจ้าตัวไม่ค่อยสูงนัก รูปร่างแบบวัยรุ่นกำลังโต

“ลูกครึ่งอะไร” โลกยุคนี้ไร้พรมแดน ไม่ใช่เรื่องแปลก “บอดีการ์ดของฉันก็เป็นลูกครึ่งญี่ปุ่น”

เด็กฝึกงานเบนความสนใจไปยังคนด้านหลังเจ้านาย แล้วหันหน้ากลับแทบไม่ทันเมื่อได้มองสบกับดวงตาสีแดงฉาน...ถึงจะเป็นลูกครึ่งเอเชียเหมือนกัน แต่กายภาพและความดูดนต่างกันเกินไปจนไม่กล้าขอเข้าพวก...

“ไทยครับ” เสียงไม่ลั่น แต่รอยยิ้มเกร็งจัด

คนฟังสังเกตเห็นจึงเลิกคิ้วข้างหนึ่งขณะหันกลับไปหาอีกคน “...นายอย่าทำเด็กใหม่กลัวสิ ตอนนี้อยู่ในออฟฟิศแล้ว หางั้นหน่อยก็ได้”

โทนาโคไม่ตอบ แววดาเคร่งขรึมเช่นเดิม...แต่ยอมเดินหลบไปยืนที่อีกฟากของห้อง ใกล้โต๊ะทำงานที่มีป้ายผู้อำนวยการวางเด่น

“หักทากันแค่นี้ก่อน มีเรื่องอยากจะถามมากกว่า” ซานโดรวางมือลงบนคิระระของทัชชา เส้นผมสีดำนั้นเย็นเฉียบ “เคียรา ไมรา ทำไมในห้องมันหนาวแบบนี้เนี่ย”

“อีทเตอร์เสียดๆ” เลขานุการตอบเสียงนิ่งราวกับไม่รู้สึกลงถึงอุณหภูมิของอากาศ แต่มือที่พันผ้าห่มออกมาพิมพ์คอมพิวเตอร์มีอาการสั่นพับๆ “เพิ่งเสียช่วงหัวค่ำ ช่างดูแลระบบปรับอากาศเลิกงานแล้วจึงต้องรอวันพรุ่งนี้ ตรวจสอบแล้วว่าเสียแค่ห้องนี้ ไม่ได้กระทบส่วนงานอื่นๆ”

“แล้วพวกเธอก็ทนนั่งทำงานกันหรือ ให้ตายเถอะ”

น้ำเสียงตำหนิของเจ้านายทำให้ทัชชาเผลอเม้มปาก แต่เคียรา ไมรา กลับไม่สะทกสะท้าน...เด็กฝึกงานทำหน้าที่นั่งเล็กน้อยเมื่อเห็นเจ้านายถอด

เลื้อยสูทออก...ในห้องที่อุณหภูมิเพียงเลขตัวเดียวนี้

ซานโตรจับไหล่ทักซา พาเดินไปตรงที่ลูกน้องอีกคนนั่งอยู่ เขาตั้งเก้าอี้มานั่งข้างเลขาฯ แล้วตั้งตัวเด็กใหม่ให้มานั่งบนเก้าอี้ข้างซ้ายถัดจากตัวเอง ทักซาตัวเกร็งจนสับสน ไม่รู้ว่าเพราะหนาวหรือประหม่า

...แต่แล้วความอบอุ่นกลับแผ่ซ่านออกมาจากร่างเจ้านาย อบอุ่นกับแสงอาทิตย์ต้นฤดูใบไม้ผลิ ช่วยขับไล่ความหนาวเย็นและให้ความรู้สึกแสนผ่อนคลาย

“ดีขึ้นไหม” ซานโตรถาม ยิ้มบางๆ ขณะเคลยข้อสงสัยต่อสายตาของเด็กใหม่ “พลังของฉันคือความร้อนนะ อาจจะได้ไถ่ถอนกล้าเหมือนต้นตระกูล แต่ก็ถือว่าใช้งานได้แบบตรงสาย”

ทักซาพยักหน้า แหวดตาชื่นชมอย่างมาก

ตอนนั้นเองที่เลขาฯสาวแกะก้นผ้าห่มออกจากตัว ทางม้าสีน้ำตาลอ่อนหล่นมาเคลือบบริเวณไหล่ เธอถอดแว่นตามัวๆ มาเช็ดไอน้ำก่อนสวมกลับคืน ภูมิใจในความเย็นก่อนจะเอ่ยปาก

“รายงานวันนี้ค่ะ”

ซานโตรทำตาโต ไม่ทันตั้งตัว “เดี่ยว...”

ลูกน้องไม่เดี๋ยวนแล้ว “ผู้จัดการฝ่ายอัตราค่าขนส่งทำหนังสือคู่มือฉบับใหม่ขึ้นมารอการอนุมัติ ในนั้นระบุสิทธิพิเศษใหม่ที่ทางเราทำการตกลงกับลูกค้า ได้อ่านและเซ็นรับรองหรือยังคะ”

“เอ่อ...เห็นอีเมลแล้ว อ่านคร่าวๆ แล้ว แต่ยังไม่เซ็นนะ มีเรื่องสงสัยเกี่ยวกับสถิตินิดหน่อย”

“รับทราบค่ะ แจ้งกลับให้ทางผู้จัดการเข้ามาชี้แจง” นิ้วเรียวยาวพิมพ์อีเมลและกดส่งอย่างว่องไว “เรื่องต่อไป เช็กรายงานของฝ่ายคลังหรือยังคะ มีพูล (รถบรรทุกสินค้า) ใหม่เข้ามาจำนวนห้าสิบคัน รอการตรวจรับอยู่”

“พรุ่งนี้เข้าเดี๋ยวขึ้นไปดูที่โรงจอดภาคพื้นดิน”

เคอร์เซอร์เมาส์บนหน้าจอเลื่อนว่องไวเสียจนทักซามองไม่ทัน เมื่อสาวรุ่นพี่พิมพ์กำหนดการที่เจ้านายรับปากลงในปฏิทินออนไลน์ “เรื่องต่อไป

ผู้จัดการฝ่ายเรียกร้องค่าเสียหายขอคำปรึกษาเกี่ยวกับเงื่อนไขการเคลม
พัสดุต่างๆ ทางเราร่างข้อตกลงเอาไว้ แต่ลูกค้าดูจะไม่พอใจ”

“รายที่แค่มีรอยเท้าชนแมวบนตู้คอนเทนเนอร์ก็จะขอเคลมเต็ม
จำนวนประกันไซ้ใหม่ เดียวไปฆ่าซะนี่...”

“คุณอเลสซานโดร” ครั้งแรกในรอบวันที่เลขานุการยอมละสายตา
จากหน้าจอ

“ล้อเล่นนะ...ต่อเรื่องอื่นเลยเคียรา ไมรา” ลูกน้องไม่ยอมหันกลับไป
จึงนึกได้ว่ายังไม่ให้คำตอบก่อนหน้านี้ “ให้เรายืนยันตามเงื่อนไขเดิม ทางนั้น
เคยเซ็นสัญญารับความเสี่ยงที่จะเกิดความเสียหายเล็กน้อยเอาไว้แล้ว
เถียงไม่ได้หรอก”

เคียรา ไมรา ดูจะพอใจกับคำตอบ จึงหันกลับไป...แล้วร่ายคำถาม
เรื่องงานอีกร้อยแปดอย่าง

เกือบชั่วโมงผ่านไป เจ้านายก็กลายร่างเป็นของเหลว เอนหลังพิง
เก้าอี้ในสภาพคล้ายหลอมละลาย หดรีวแรงกับการประลองสมอง
ในขณะที่เลขานุการลุกขึ้น เริ่มเก็บโน้ตบุ๊กและเอกสารที่สะสางแล้วอย่าง
สบายใจ

ซานโดรเห็นทัชชายังนั่งตัวแข็งอยู่ นึกสงสัยเหมือนกันที่ต้องมาเห็น
รุ่นที่ผู้ดูแลการฝึกงานจัดหนักจัดเต็มใส่เขาตั้งแต่วันแรกแบบนี้

“เคียรา ไมรา ไม่เคยปรานีฉันหรอก...ไม่ต้องกลัวนะ เธอโหดกับ
ฉันแค่คนเดียว และเพราะมีเธอที่แหละฉันถึงไวใจเรื่องในออฟฟิศได้เสมอ”
เจ้านายหัวเราะเจื่อน “อ้าว อยากรู้อะไรไหม”

เด็กฝึกงานลังเล แต่ความอยากรู้อีกมีมากกว่า “ทำไมเรียกคุณไมรา...
ทั้งชื่อและนามสกุลแบบนี้ล่ะครับ”

“อ้อ” คนถูกถามเลิกคิ้ว “เรื่องนี้ถามเจ้าตัวเถอะ”

เห็นการโยนหน้าที่กันดื้อๆ แวบแรกทัชชาคิดว่าคงไม่ได้คำตอบแล้ว
แต่ผิดคาดที่รุ่นพี่ของเขาที่นั่งลงข้างเจ้านายอีกครั้ง

“เวลาเรียกคุณอเลสซานโดร ต้องใช้ตั้งหลายพยางค์ แต่เวลาเจ้านาย
ตอบกลับแค่ไม่กี่พยางค์” เธอตอบพลางยกมือขึ้นอังความอุ่นจากแขน

ผู้บังคับบัญชา “มันไม่ค่อยสมดุล”

เจ้านายหันมาทางเด็กใหม่ แสร้งทำปากขมขมขมขมเหมือนให้ไต่ยีนกันแค่สองคน “แม่คนนี้อะมีนิสัยแปลกๆ แบบนี้แหละ คลั่งความสมดุล บลาๆๆ แถมยังชอบใช้งานฉันเหมือนเตาผิงด้วย”

เคียรา ไมรา เริ่มหน้ามู้ “แปลกหรือ ทัชชา”

“ก็...นิดหน่อยครับ” หนู่มน้อยบอกตามตรง “แต่ก็ไม่ใช่ปัญหา เสียหน่อย คุณเคียรา ไมรา ความจำดีขนาดนั้น จะมีมุมแปลกๆ บ้าง... ผมว่าน่ารักดี”

หน้าหนึ่งของเลขาฯแอบมียิ้มเล็กๆ ขึ้นมา “เรียกฉันว่าเคียรา ก็พอ ฉันจะได้เรียกเธอว่าทัชชา”

“อ้าว” ซานโตรหน้าเหวอ “โหใช้คนละมาตรฐานกับฉันล่ะ”

“คุณอเลสซานโดรชื่อยาวเอง” เลขาฯสาวให้เหตุผลตามตรรกะส่วนบุคคล

“ถ้าอย่างนั้นก็เรียกฉันว่าซานโตรบ้างสิ”

“ไม่ชิน ขอปฏิเสธค่ะ”

“เคียรา ไมรา...” เจ้านายลากเสียงงอน เบื่อจะเปลี่ยนใจลูกน้อง แก่แก่แล้ว จึงเบนเข็มมาหาลูกน้องใหม่ “ว่าแต่ทัชชา เธอถนัดเรื่องอะไร บ้าง”

แม้สายเลือดที่สืบทอดจะเจือจางแค่ไหน แต่ถ้ามีส่วนเกี่ยวข้องกับซานต้า ย่อมต้องมีความสามารถโดดเด่นทางใดทางหนึ่งเสมอ ยกตัวอย่างเช่น เคียรา ไมรา เธอมีความทรงจำเป็นเลิศ จดจำทุกสิ่งได้ราวกับคอมพิวเตอร์ บางคนมีความสามารถกลั่นใจในน้ำได้นานกว่ามนุษย์ทั่วไป และส่วนใหญ่มักแข็งแรงทนทานกว่ามนุษย์ธรรมดา ไม่หลับไม่นอนสามสัปดาห์ติดกันก็ยังได้

“การต่อสู้...แล้วก็...การจัดการทั่วไปครับ”

เจ้าตัวท่างาประหม่าไม่มั่นใจ เกิดจากการถ่อมตัวเป็นนิสัย แต่เจ้านายกลับตาวาว “ปีนี้อะคาเดมีส่งคนมาได้ น่าสนใจจริง ๆ ตอนแรกนึกว่าส่งเธอมาเรียนรู้งานของเคียรา ไมรา กลายเป็นว่าส่งมาเรียนรู้งาน

ของฉันด้วยเธอ”

“ไม่ใช่ซะครับ” ทักษาส่ายหน้ารว ไม่มีทาง ต่อให้เขาโดดเด่น
ในสถาบันการศึกษาแค่ไหนก็ไม่มีวันเทียบชั้นกับทายาทสายตรงอย่าง
อเลสซานโดร คลอส ได้

คนคนนั้นเคยเป็นถึงว่าที่ “เซนต์” คนต่อไปเสียวนะ

...ถ้าไม่เกิดเหตุบางอย่างในอดีตเสียก่อน

ทักษาได้สติจึงตำหนิตนเองอยู่ในใจ เขาไม่ควรเอาเรื่องสมัยก่อน
มาตัดสินเจ้านายทั้งที่ยังไม่รู้จกกันดี

ฝ่ามืออุ่นร้อนทาบลบบนศีรษะของเด็กฝึกงานคนใหม่ด้วยความเอ็นดู
“มาทำงานวันแรกก็เจอแจ็กพ็อต ฮีทเตอร์พัง วันนี้เธอคงเหนื่อยแล้ว
เลิกงานกันเถอะ เคียรา ไมรา พาเจ้าหนูนี้ไปกินอะไรอร่อยๆ ที่แคนทีน
ด้วยนะ”

“ค่ะ” คนสนิรับคำ เธอถือสัมภาระส่วนตัวไว้เต็มสองมือ ทวัด
สายตามองคนที่ไร้ปากเสียงตรงมุมห้องเว็บหนึ่งก่อนถาม “แล้วพวก
คุณอเลสซานโดรล่ะคะ”

ซานโดรทำหน้าที่เหมือนเพิงนกได้ว่ามีอีกคนอยู่ในห้อง “เดี๋ยวพวกฉัน
ก็จะกลับแล้วละ เอ้อ เกือบลืมไปเลย พรุ่งนี้จะมีประชุมเรื่อง ‘คดีใหม่’
ช่วยเตรียมสถานที่ให้ด้วยนะ”

ทักษาตื่นเต้นขึ้นมาทันที เขาฝ่าฟันคู่แข่งมากมายในสถาบันเพื่อสิทธิ์
มาฝึกงานที่นี่...เพื่อสิทธิ์ในการเป็นว่าที่ “ผู้พิทักษ์” ลังกัดเครือข่ายคลอส
อันยิ่งใหญ่

แม้จะกระตือรือร้นอยากรู้แค่ไหน แต่การพักผ่อนก็เป็นเรื่องสำคัญ
เหมือนกัน ทักษาค้อมศีรษะทำความเคารพเจ้านายตามที่รุ่นพี่ทำเป็น
แบบอย่าง เขาเดินตามเธอออกจากห้อง รู้สึกดีไม่น้อยเมื่อเธอชะลอฝีเท้า
เพื่อจะได้เดินเคียงกันไป

น้องใหม่ถอนหายใจอย่างโล่งอก “โชคดียังเลยที่เจ้านายเป็นกันเอง
แบบนี้”

“คุณอเลสซานโดรนี่เป็นคนใจดี” เลขาคนสนิทพยักหน้า

“ส่วนคุณโทนาไค...” หากจำกัดความไม่ได้ จึงบอกออกไปตาม
ที่รู้สึก “...น่ากลัว”

คราวนี้เคียวรา ไมรา ไม่พูดอะไร

เห็นท่าทางแบบนั้น ทักษาจึงพยายามแก้เก้อ “เอ่อ...แต่เขาคงเป็น
ผู้คุ้มกันที่ดีใช่ไหมครับ แม้จะดูเงิบขริมดุดัน แต่ก็อ่อนน้อมเชื่อฟัง
เจ้านาย...”

คราวนี้เคียวรา ไมรา พนมทวยใจคล้ายหงุดหงิด

“ผู้คุ้มกันหรือ...น่าจะเรียกว่าผู้คุ้มมากกว่า”

แน่นอนว่าตอนนี้ทักษะยังไม่ค่อยเข้าใจอะไรนัก

รอนจนเลขานุการและเด็กฝึกงานออกไปจากห้องแล้ว ซานโตรจึงเดินไป
หาโทนาไค

เมื่อครูเขาใช้พลังแผ่ความร้อนออกจากร่างกาย สองคนที่นั่งใกล้
คงรู้สึกอบอุ่นกำลังดี...แต่กับเจ้าคนต้งแงที่ชอบหลบมุมอยู่ห่างไกลนั้นไม่รู้
ว่าจะหนาวไหม

เพราะรู้ว่าถามไปก็ไม่ตอบ ซานโตรจึงตรงเข้าไปคว้ามือของโทนาไค...
มือใหญ่หยาบกร้านเย็นเฉียบราวกับน้ำแข็ง...เขาใช้สองมือประกบ แต่
ก็ไม่อาจกอบกุ่มมือนั้นได้มิด และใช้ความร้อนที่ยังกรุ่นอยู่คลายหนาวให้
อีกฝ่าย

มือใหญ่อบอุ่นขึ้นแล้ว...หากดวงตาแดงฉานที่ก้มมองยังคงเย็นชา

ดูท่าจวบที่หลังคอตอนนั้น...จะเป็นเพียงการแก้ปัญหาเฉพาะหน้า

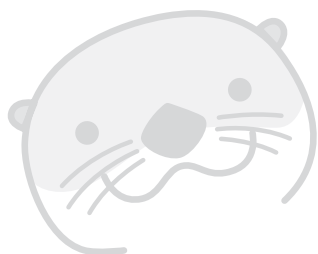
เมื่อผิวเนื้อของ “ผู้คุ้มกัน” กลับมาเป็นอุณหภูมิปกติแล้ว ซานโตร
จึงคลายมือออก “วันนี้เลิกงานแค่นี้ กลับไปพักผ่อนเถอะ”

โทนาไคไม่พูดอะไร ก้าวเท้ายาวๆ ข้ามห้องทำงาน เปิดประตูจากไป
อย่างเงียบงัน

ซานโตรลงนั่งบนเก้าอี้ประจำตำแหน่ง ชบหน้าลงกับโต๊ะอย่าง
หมดแรง...ปลายนิ้วชี้เฝ้าโดนป้าย “ผู้อำนวยการ” เนื้อโล่ห์นั้นเย็นเฉียบ

ให้ความรู้สึกคล้ายคลึงกับมือของคนที่เพิ่งจากไป

ความสัมพันธ์ของคน “มือติด” ทั้งคู่มักจะเป็นเช่นนี้
ใกล้ แต่ไม่สนิทอีกแล้ว...

ทดลองอ่าน

บทที่ 3

ช่วงสายของวันรุ่งขึ้น เลขาของท่านผู้อำนวยการก็เตรียมห้องประชุมสำหรับคดีใหม่ให้พร้อมสรรพ สถานที่สำหรับพบปะหารืออยู่บริเวณชั้นห้า ชั้นสูงสุดของอาคาร แต่เมื่อเทียบกับตึกรอบข้างแล้วก็ถือว่าเตี้ยกว่าอย่างชัดเจน

“ทำไมไม่สร้างตึกให้สูงกว่านี้”

ถูกเอเย่ถามแทนคำทักทายตั้งแต่ก้าวแรกที่เข้ามาในห้อง ซานโดรเล็กคิ้วเล็กน้อย แล้วตอบคำถามด้วยรอยยิ้ม “ที่นี่สร้างมาตั้งแต่ยุคเจ็ดศูนย์ครับ อาคารสมัยก่อนไม่เน้นความสูง มีพื้นที่เท่าที่ใช้งานจริงไม่ได้เผื่อเอาไว้แบ่งให้เช่า”

“รู้จักกันมาตั้งนาน คุณไม่เคยพาผมขึ้นมาห้องนี้เลย วันนี้มีอะไรพิเศษหรือเปล่า” คราวนี้เจ้าของเสียงหันมาหา เขาเป็นชายร่างสูง ผมสีน้ำตาลอมแดง หล่อเหลาด้วยโครงหน้าคมคาย มีรอยยิ้มยั่ววนแต่ชวนมอง

“ไม่มีอะไรพิเศษทั้งนั้นแหละ” เจ้าของตึกส่ายหน้า “ใกล้เทศกาลคริสต์มาส แผนกต่างๆ จองใช้ห้องประชุมกันจนเต็ม เหลือแต่ห้องนี้ที่พวกเขาไม่อยากเดินขึ้นมา”

“แค่ห้าชั้นเองนะ พนักงานของคุณต้องออกกำลังให้มากขึ้นแล้ว” วีนอกหน้าต่างนั้นถูกตึกอื่นบดบังจนหมด ผู้มาเยือนหมดความสนใจแล้ว จึงเดินมายังที่ประชุม นั่งลงบนเก้าอี้ถัดจากหัวโต๊ะฝั่งขวา เข้มงวดระดับ

ยศของผู้พิทักษ์สันติราษฎร์สะท้อนแสงแซนเดอเลียร์บนพาดานเป็นประกาย
ล่อตา ถัดไปอีกสามที่คือเจ้าหน้าที่ตำรวจซึ่งนั่งเรียงตามลำดับยศ

ผู้อำนวยการบริษัทขนส่งเดินผ่านแขก โทนาโคเดินตามเขาโดย
ทิ้งระยะเล็กน้อย ด้านหลังมีเคียรา ไมรา และทัชชา ซานโตรลงนั่งใน
ตำแหน่งประธานการประชุม ผู้คุ้มกันของเขานั่งทางฝั่งซ้าย...การที่ไม่ต้อง
ยืนเหมือนแผนกรักษาความปลอดภัยทั่วไปบ่งบอกว่าเขามีส่วนร่วมในการ
ทำคดีนี้ ถัดจากโทนาโคคือเลขานุการและเด็กฝึกงาน

“ขอบคุณทุกท่านที่เสียสละเวลามาร่วมกันนะครับ” เจ้าของ
กิจการกล่าวต้อนรับด้วยรอยยิ้ม ผายมือไปยังเครื่องดื่มและขนมซึ่งจัดวาง
อยู่ตรงหน้าทุกคน “ไม่รู้ว่าคุณชอบของหวานกันไหม แต่ลูกก็เชียร์ฟคือสินค้า
ใหม่ของทางคลอสฟู้ดส์ ยังไม่ได้วางตลาด ผมไปขอมารับรองพวกคุณ
ก่อนเลยนะ”

“ตกลงเรียกมาให้ชิมขนมหรือ” คุณตำรวจคนเดิมถามอีก เขาหยิบ
ลูกก็สั่นพลขึ้นมาจ้อง “สมกับเป็นผลิตภัณฑ์ของคลอส คล้ายสีผมคุณเลย”

“ดักลาส...” ทายาทสายตรงตระกูลคลอสลากเสียง “รีบกินแล้ว
เงิบๆ ไปเลย ผมจะได้เริ่มคุยธุระเสียที”

ตอนนั้นเองที่เคียรา ไมรา กระแอมไอ “แยม...”

ซานโตรหยุดฝีปากเพราะเลขาฯเริ่มเตือนแล้ว อย่างว่าแต่คุณตำรวจ
ชี้ถาม เขาเองก็ชักจะทำตัวตามสบายเกินไป จึงรีบกล่าวแก้เก้อ “ผมกับ
ดักลาสเป็นเพื่อนกันมานาน เลยเปลอหยอกกัน ขอโทษที่ทำให้เสียเวลา”

“เจ้าพวกนี้ไม่ถือสาหรอก ชินกับผู้กำกับปากมากแบบผมแล้ว”
พันตำรวจเอก ดักลาส เฮนรี ลอร์เรนซ์ บอกพลางหันไปมองลูกน้องทาง
ด้านขวา “แต่ดูเหมือนตอนนี้พวกเขาจะยังไม่ชินกับคุณผู้อำนวยการนะ...
เฮ้ อย่างจ้องให้มาก”

ถูกจี้จุด บรรดาผู้ติดตามก็หัวเราะแล้วเสมองไปยังถ้วยกาแฟบ้าง
หยิบลูกก็มาพินิจพิจารณาบ้าง เผลอมองไม่แปลกเสียหน่อย น้อยคนนัก
ที่จะได้พบเจอตายาทสายตรงของบริษัทมหาชนยักษ์ใหญ่

แต่คนที่มิปฏิบัติกริยาซ้ที่สุดคือผู้หมวดสโตนคนชื่อ...เขาไม่เคยรู้มาก่อน

ว่าการถอนสายตากับใบหน้าของอเลสซานโดร คอลอส จะยากเย็นขนาดนี้... ผมสีทองนุ่มสลวย ดวงตาสีฟ้ากระจ่าง โครงหน้าละมุนละไมแบบที่เรียกว่าหล่อก็ได้สวยก็ดี รูปร่างราวกับนายแบบอาชีพ น้อยคนนักที่จะใส่ชุดสูทสีแดงเบอร์กันดีออกมาดูดีขนาดนี้ เข้มกัลดเน็คไทรูปแคนดี้เคนนั่นก็ดูน่ารักลงตัวพอดี เพราะเป็น “คอลอส” สีนะ

จู่ๆ รู้สึกถึงสายตาที่จับจ้องทิ่มแทง ผู้หมวดหันหน้าไปทางขวา เล็กน้อย ปะทะเข้ากับสายตาของชายในชุดสูทดำสนิท... เพราะเมื่อครู่ถูกความสว่างไสวของอเลสซานโดรกลบมิดเลยไม่ทันสังเกต พอดูดี ๆ แล้ว คนคนนั้นหล่อเหลาอย่างร้ายกาจ ถ้าท่านผู้อำนวยการคือคนที่ทั้งหญิงชาย “อยากได้” เขาคนนี้ก็ถือเป็นแบบอย่างสำหรับผู้ชาย “อยากเป็น” ส่วนสูงนั้นอีกประมาณสองเมตรได้ไหม

จิตใจต่อมา ผู้หมวดสโตนก็บอกตัวเองว่าควรเก็บความอยากรู้ อยากเห็นเอาไว้ดีกว่า... ไม่อย่างนั้นคงได้มีสิทธิ์ตายโดยไม่ทันได้รู้ชื่อคนมา... ผู้คุมกันของคุณอเลสซานโดรนี้สายตาโหดเหมือนโกรธคนทั้งโลก

ส่วนซานโดรไม่รับรู้ถึงรังสีอำมหิตใดๆ ทั้งนั้น “จ้องเจิงอะไรกัน เพิ่งเคยพบกันก็ต้องมองหน้าทำความรู้จักกันสินะอะ จริงไหมครับ ผู้หมวด สโตน ผู้หมวดแซนด์ ผู้หมวดเอิร์ธ”

สามหมวดพยักหน้าแสดงความเห็นด้วยสั้นๆ แล้วเปลี่ยนไปสนใจเอกสารบนโต๊ะราวกับมันน่าอ่านหนักหนา

“ขออนุญาตเริ่มประชุม” ท่านผู้อำนวยการเริ่มใช้แท็บเล็ตที่เลขานุการเตรียมเอาไว้ให้ ไม่กี่อึดใจภาพสไลด์ก็ปรากฏบนจอโปรเจกเตอร์ที่อีกฟากของโต๊ะ “เกี่ยวกับคดี ‘ลักพาตัวเด็กโดยสิ่งเหนือธรรมชาติ’ ที่ทางผมเคยส่งข้อมูลให้ ตอนนี้ได้เบาะแสสำคัญแล้ว”

ฝ่ายเจ้าหน้าที่ตำรวจมองสไลด์ด้วยสายตาจริงจัง ไม่รู้สึกแปลกใจกับคำว่า “สิ่งเหนือธรรมชาติ” แต่อย่างใด

เพราะถ้าเป็นประชากรของประเทศโรดซ์แล้ว สิ่งหนึ่งที่พวกเขาต้องรับรู้คือ “ซานตาคลอสมีจริง” รวมถึงภูตผีปีศาจ สิ่งเหนือธรรมชาติต่างๆ ก็มีจริงเช่นกัน

ด้วยความเป็นประเทศเกาะห่างไกลจากประเทศอื่น และต้องการรักษาความเป็นอยู่ของผู้สืบสายเลือดแห่งเซนต์ไม่ให้โลกภายนอกเข้ามาวุ่นวาย ชาวโรตซ์จึงมีธรรมเนียมสืบทอดกันมาว่าจะไม่เปิดเผยเรื่องนี้ หากเพื่อนต่างชาติถามก็จะเนียนตอบว่าเป็นตำนานไปเสีย

“จากที่ผมขอข้อมูลสถิติของทางตำรวจ คดีเด็กหายพุ่งสูงขึ้นในช่วงหนึ่งถึงสองเดือนที่ผ่านมา” ซานโตรเปลี่ยนภาพสไลด์ กราฟแท่งสูงเด่นบริเวณช่วงท้าย “หรือให้เจาะจงก็คือ เด็ก ๆ ถูกลักพาตัวเพิ่มขึ้นตั้งแต่เข้าสู่ฤดูหนาว...หายตัวไป และทิ้งคราบไหม้เอาไว้”

“ตรวจสอบแล้ว ไม่ตรงกับเชื้อเพลิงที่ใช้กันตามครัวเรือน” ดักลาสแทรกขึ้นมา นัยใบ้ไปทางประธานหัวโຕະ “เรื่องของพวกคุณแล้วละไม่เกี่ยวกับมนุษย์ปกติ”

“ผมก็เป็นมนุษย์เหมือนกันนะ” ซานโตรขมวดคิ้ว “แบ่งพรรคแบ่งพวก ถือว่าเหยียดเชื้อชาติได้ไหม”

แบ่งเถอะครับ เพราะพวกเราฟันไฟเผาคนไม่ได้ คุณตำรวจที่เหลือคงอยากจะทำ

“แต่ดูจากวงความเสียหาย รอยเถาถ่าน และผลคาดการณ์อุณหภูมิขณะเกิดเหตุ” ดักลาสเคาะนิ้วลงกับโต๊ะ เล่าสิ่งที่อ่านรายงานมา “ไฟที่ใช้ไม่ได้รุนแรงพอจะสังหาร จึงจู้หัวไว้ว่าเป็นแค่ดีลักพาตัว”

ซานโตรถอนหายใจ “ยังเป็นการลักพาตัว ยังต้องเร่งมือ เราไม่มีหลักประกันหรอกนะว่าเด็ก ๆ จะถูกฆ่าตอนไหน”

“ใจเย็นนะ” ผู้กำกับยิ้มเป็นเชิงปลอบใจ พลิกเอกสารที่เตรียมมา “อย่าห่วงเลย ตอนนี้เราได้หลักฐานที่เป็นจุดรวมมาแล้ว...ก็...ตามที่คุณคาดหวัง”

ดักลาสดันแผ่นกระดาษให้เลื่อนไปกลางโต๊ะ ในนั้นมีภาพปากกา ลูกเส้นสีเขียวแบบเดียวกับที่ซานโตรเคยนำไปสอบถามกับเจ้าของร้านปากกาเพียงแต่ในรูปนั้นเสียหายน้อยกว่ามาก มีแค่รอยพลาสติกละลายตรงปลายด้าม

“ทั้งหมดสามสิบคดี พบซากปากกาแบบนี้เจ็ดด้าม...ด้ามล่าสุด ผม

ส่งไปกองพิสุจน์หลักฐาน” นายตำรวจลุกขึ้น ซักดูหนึ่งในรูป เป็นเศษวงจร ซึ่งขนาดเล็กกว่าเส้นรอบวงปากกา “หายชิ อะไรวะ”

ท่านผู้กำกับอยากจะหยอกเย้าท่านผู้อำนวยการ แต่เสียงที่ตอบกลับมานั้น...

“อุปกรณ์สำหรับติดตามตัว” กลายเป็นเสียงของผู้คุ้มกัน

ซานโตริงภาพมาดูลอยอย่างสนใจ “...ใส่ลงไปปากกา แล้วแจกให้เด็ก ๆ ล่ะ”

“ถูกต้อง” ดกาสทั้งตัวลงนั่ง เคียงเล็กน้อยที่คนตอบไม่ใช่คนที่หวัง “แล้วรู้ไหม ว่ามันคือ...”

“ไมโครชิปสำหรับฝังในตัวปศุสัตว์” โทนาโคมองกระดาดในมือ ซานโตริง ก่อนจะหันไปพูดกับเลขาฯสาว “น่าจะเป็นรุ่นราคาถูกลำสำหรับใช้ในปริมาณมาก ลองหาว่ามีที่ไหนไม่ได้ขายให้แก่ฟาร์มบ้าง”

“ให้ไปสืบตามโรงงานผลิตไมโครชิปทั่วประเทศเหอะ...เสียเวลา” เคียรา ไมรา หมุนหน้าจอโน้ตบุ๊กให้ทุกคนเห็น “หาโรงงานผลิตปากกาได้ง่ายกว่า”

ถูกของเธอ

เพราะจากหลักฐานที่รวบรวมได้ ปากกาสีเขียวเหล่านั้น ผลิตภายใต้ชื่อแบรนด์เดียว มีโรงงานเพียงแห่งเดียว

“และล่าสุด...” เธอเลื่อนหน้าจอให้ลงมาด้านล่าง “รายงานการขายของปากการุ่นนี้ ปรากฏว่าไม่ได้ผลิตเพื่อส่งร้านทั่วไป แต่สั่งทำขึ้นพิเศษ นำส่งที่ร้านขายปากกาแห่งหนึ่ง เก็บไว้เป็นเวลาหลายสัปดาห์ ก่อนจะแจกจ่ายให้สถานรับเลี้ยงเด็กกำพร้าแห่งสตรอพินน์...”

ร้านปากกาที่ว่าก็คือร้านที่ซานโตริงพบพิรุช และสถานรับเลี้ยงเด็กกำพร้าประจำเมืองหลวงคือที่ที่ได้รับแจ้งเรื่องเด็กหายเยอะที่สุด

แม้จะทำคดีจริงตั้งแต่ซานโตริงอดไม่ได้ที่จะยิ้มออกมา “มีลูกน้องแบบนี้ ผมจะทำงานไม่เป็นแล้ว เก่งมากเลยเคียรา ไมรา ว่าแต่ เธอไปรู้รายงานการขายของโรงงานกับร้านค้าได้อย่างไร มันเป็นความลับทางการค้านะ”

สาวสวยเหลือบมองคนด้านซ้าย “มีผู้ช่วยค่ะ”

ทัชชาประหม่าเล็กน้อยเมื่อทุกสายตาต่างจับจ้องมาที่เขา ขยับนิ้ว
ทำท่ากดแป้นพิมพ์กลางอากาศ “...วิชาจากอะคาเดมีครับ”

“เจ้าหนูนั่นมันร้าย” ซานโตรียัมหวาน ก่อนจะสั่งงานเลขาฯ “เห็นที่
ต้องไปเยี่ยมสถานรับเลี้ยงเด็กกำพร้าหน่อยแล้ว เอาข้ออ้างเป็น...มอบ
ทุนการศึกษา เนื่องในโอกาสฉลองวันเกิดเบญจเพสของฉัน”

“วันและอายุไม่ตรงความจริงค่ะ” เคียรา ไมรา บอกขณะรื้อนิ้ว
ลงบนโน้ตบุ๊ก

“ลดให้หน่อยก็ได้” ต่ออายุราวกับต่อราคาสินค้า “ดักลาส ต้อง
รบกวนจัดกำลังตำรวจให้ผมสักชุดหนึ่ง เพื่อไว้ก่อน”

“ไม่มีปัญหา จะไปวันไหนก็บอกผมแล้วกัน” รับคำเสร็จก็หยิบคอกี้
ส่งเข้าปาก “เอ้า! เลิกประชุม ใช้เวลาน้อยกว่าที่คิดนะ กินขนมยังไม่อิ่ม
เลย หิวซะแล้ว”

“ติดใจเธอ เดี่ยวผมให้แม่บ้านเอามาเพิ่มไหม ห่อกลับไปแบ่ง
ที่สถานีด้วยก็ได้” ท่านผู้อำนวยการเอื้อเพื่อเต็มที่

“อา...” ผู้กำกับบล็อกตาลีเล็กน้อย ก่อนจะเอนตัวไปกระซิบ “...ผม
เกล้งหิว หวังให้คุณชวนไปกินข้าว”

แม้คนที่เหลือจะกำลังเก็บข้าวของคล้ายไม่สนใจ...แต่ที่จริงได้ยิน
กันหมด...ต้องแสร้งทำเป็นไม่รู้แล้วทยอยเดินออกไป

ยกเว้นโทนาโคที่จะไม่ไปไหนถ้าเจ้านายไม่ขยับ

ซานโตรียอนหายใจเบาๆ ลุกขึ้นไปวางมือลงบนบ่ากว้าง แล้วออก
คำสั่ง “มีเรื่องส่วนตัวจะคุยกับผู้กำกับ นายออกไปก่อน”

ร่างสูงใหญ่ไม่ขยับ

“เขาเป็นตำรวจ” เจ้านายเอ่ยเสียงเบา บอกสิ่งที่รู้อยู่แล้ว และย้ำ
สิ่งที่ควรทำ “ไปรอฉันหน้าห้อง”

นอกจากหน้าที่รักษาความปลอดภัย ความรักดีต่อหน้าคนอื่นก็คือ
สิ่งที่เรนเดียร์ต้องยึดมั่น...โทนาโคลุกขึ้นจากเก้าอี้ เดินออกไปตามคำสั่ง

จังหวะที่กำลังปิดประตู ภาพที่เห็นผ่านทัศนวิสัยคับแคบนั้น...คือ
ดักลาสจับมือของซานโตรียามาแนบริมฝีปาก

...ในดวงตาสีแดงนั้น รวากับเกิดเปลวไฟขึ้นมาแวบหนึ่ง...

สำหรับสถานรับเลี้ยงเด็กกำพร้า ไม่มีอะไรน่ายินดีไปกว่าการมีผู้ประกอบการ
ร่ำรวยมาเยี่ยมเยียนและมอบทุนการศึกษาให้

ซึ่งคนคนนั้นคืออเลสซานโดร คลอส ทางผู้จัดการสถานรับเลี้ยง
เด็กกำพร้าแห่งสตรอกพินน์จึง “เล่นใหญ่” เอาเรื่อง...ซานโดรเริ่มสะอึกตั้งแต่มี
วงมาร์ชบรรเลงเพลงต้อนรับที่ลานจอดรถ ต่อด้วยแถวนักร้องประสานเสียง
แถวตรงประตูทางเข้ายังมีรีบบิ้นให้เขาตัด...ทำเอากังขาว่าเขามาเยี่ยมเด็ก
กำพร้าหรือมาเปิดตึก

ซานโดรเดินเคียงข้างผู้จัดการซึ่งพร้อมจะแนะนำทุกอย่างที่ขวางหน้า
ให้เขารู้จัก ด้านหลังมีโหนไคเดินตามอย่างรักษาระยะ และถัดไปอีกหน่อย
คือทัชชาซึ่งติดสอยห้อยตามมาด้วย...เด็กฝึกงานรู้สึกเกร็งเหลือเกิน เพราะ
กลัวจะเกะกะลูกตาของผู้คุมกันร่างใหญ่

หลังจากเดินวนเวียนดูอาคารต่างๆ จนสาแก่ใจคนนำทาง ผู้จัดการ
สถานรับเลี้ยงเด็กกำพร้าก็ยอมพาพวกเขาเลี้ยวเข้าห้องทำงานเสียที

“ถ้าผมจำไม่ผิด...” ซานโดรเกริ่นเมื่อกำลังจะก้าวเข้าห้อง “คุณ
ซัลลิแวนมีเลขาฯคอยช่วยงานอีกคนใช่ไหมครับ”

“ใช่ครับ” ผู้จัดการซัลลิแวนพยักหน้า “เอเดรียนเพิ่งทำงานกับผม
ได้ราวๆ ครึ่งปี เป็นคนขยันขันแข็ง ตอนนี้น่าจะไปกับดูแลอาหารค่ำที่จะ
เสิร์ฟให้คุณอเลสซานโดร”

จะให้อยู่ถึงค่ำเลยหรอ ซานโดรแอบอุทานในใจ “เอ่อ...ขอบคุณ
ในความเอื้อเฟื้อนะครับ แต่ต้องขอโทษด้วยที่ช่วงค่ำผมมีนัดกับท่านอื่นแล้ว”

“ขอโทษอะไรกันครับ” คนอยากเอาใจเล็กลัก “ทางผมต่างหาก
ที่ไม่ทันได้ถามก่อนว่าคุณสะดวกอยู่รับประทานอาหารไหม แะจริง ๆ...”

“โอกาสหน้านะครับ ผมสัญญา” ให้คำมั่นด้วยรอยยิ้มสดใสกระจ่าง
ตา

แน่นอนว่าแก้ไขได้ทุกสิ่ง “ครับ ผมจะรอ!”

“ขอวกกลับไปที่คุณเอเดรียนอีกครั้งนะคะ” พุดพลางชูนิ้วขึ้น แล้วชี้ไปยังผู้ติดตาม “ทางผมเองก็พาเลขาฯมาด้วย อยากให้เขาได้หารือ กับคุณเอเดรียน...เรียกว่าแบ่งทีมคงได้นะอ่ะ ผู้อำนวยการคุยกับผู้จัดการ เลขาฯคุยกับเลขาฯ”

“เดี๋ยวผมจะตามเอเดรียนมาให้ครับ” ชัลลีแวนกวักมือเรียกคน ในปกครองมาเพื่อสั่งการ ก่อนจะผายมือเชิญแขก

ห้องทำงานของผู้จัดการไม่ได้ใหญ่โตนัก แต่ก็มีที่นั่งให้ผู้มาเยือน ครบตามจำนวน ซานโตรแยกไปนั่งหน้าโต๊ะทำงานของชัลลีแวน แล้วเริ่มต้น สนทนากันอย่างออกรส ส่วนโทนาโคและทัชชาถูกจัดสรรให้นั่งบนโซฟา มีน้ำดื่มให้คนละแก้วพอเป็นพิธี

เด็กฝึกงานยังคงสุดจะเกร็ง

แต่ในเมื่อต้องเกี่ยวข้องร่วมงานกันแล้ว การเรียนรู้อีกฝ่ายก็เป็น เรื่องสำคัญเช่นกัน ทัชชาหายใจเข้าลึก รวบรวมความกล้าถามคำถามที่ไม่รู้ จะสุ่มเสี่ยงโดนเตะกระเด็นหรือไม่

“คุณโทนาโค ‘รหัส’ อะไรหรอครับ”

ดวงตาเรียวยาวหันมองมา...คนถามรู้สึกเย็นวาบ

แต่คำตอบไม่ใช่ลูกเตะด้วยหน้าแข้งยาวเหยียดนั้น เป็นเพียง น้ำเสียงเรียบๆ

“2443019”

“คุณรูดอล์ฟ 2443018...แสดงว่าเรียงลำดับต่อจากพี่ชาย” พิมพ์ ทวนความจำเสร็จ ทัชชาก็หุบปากฉับ

“แน่นอน เพราะเป็นฝาแฝดกัน” โทนาโคพ่นลมหายใจ “รู้เยอะ เหมือนกันนี้ แต่เรื่องพวกนี้ไม่ใช่ความลับอะไร ไม่ต้องเกร็งขนาดนั้นหรอก”

เด็กฝึกงานเหลือบมองคนพูดราวกับตัวเองพูดไป

“ฉันไม่ถูกกับเคียวรา ไมรา” เรนเดียร์หน้าดูเอ่ย “ไม่ได้หมายความว่าฉันต้องเขม่นนาย”

ในใจทัชชากำลังขอบคุณสวรรค์ เขาผ่านด่านผูกมิตรขั้นแรกแล้ว “แหะๆ...พอดีมีเพื่อนร่วมคลาสคอมเบตเป็นเรนเดียร์หลายคน ก็เลยพอรู้

มาบ้างครับ”

สำหรับผู้สืบทอดเลือดเรนเดียร์นั้น เกียรติสูงสุดคือการเป็น “ผู้คุมกัน” เมื่อบรรลุนิติภาวะและต้องเข้าสถาบันยุทธวิธี พวกเขาจะเก็บนามสกุลไว้เป็นความลับส่วนตัว และเปลี่ยนมาใช้รหัสในการแสดงตัวตนแทน มีธรรมเนียมเคร่งครัดว่าเลขรหัสบ่งบอกถึงการรวมกันเป็นหนึ่ง

ถึงจะมีนิยามบ่งชี้ว่าไม่แบ่งแยกชาติพันธุ์ แต่ความจริงนั้น...ชื่อตระกูลมีความสำคัญอย่างยิ่ง

คล้ายกับซานโตร...โทนาโคเองก็เป็นทายาทสายตรงของ “ดอนเนอร์” เรนเดียร์ของเซนต์คนก่อน ตำแหน่งนี้ไม่ใช่เพียงแค่เป็นองครักษ์อารักขา แต่ยังบ่งชี้ถึงความเป็นผู้นำสูงสุดของเหล่าเรนเดียร์ด้วย

ทัชชาารู้ว่าคนที่นั่งอยู่ข้างเขาตอนนี้มีปมหลังไม่ธรรมดา ก่อนหน้าจึงระมัดระวังการวางตัวด้วยเป็นพิเศษ แต่ตอนนี้...น่าจะผ่อนคลายลงได้บ้างไม่มากนัก

“ช่วงหลังนี้อะเคาเดิมเป็นไงบ้าง”

จู่ๆ ฤกษ์ชวนคุย เด็กฝึกงานแอบสะดุ้งเล็กน้อย แต่ก็ตอบได้คล่องขึ้น “...ถ้าให้ผมพูดตามตรง ก็น่าจะเป็น ‘วันวาย’ มั้งครับ นักเรียนรุ่นใหม่เพิ่มขึ้นจากเดิมหลายเท่า หอพักแทบไม่พอ”

“รุ่นของเธอ...” โทนาโคทบทวนบางอย่าง “เข้าเรียนหลังช่วงโคกนาฏกรรมเมืองสเตียร์นา ลินะ...เสียใจด้วยนะ เรื่องคุณพ่อคุณแม่”

ทัชชาเบิกตาขึ้นช้าๆ “รู้จักด้วยเหรอครับ”

“คุณพ่อคุณแม่ของเธอคือวีรชนอย่างแท้จริง” คำพูดนั้นไร้การเสแสร้ง

“ขอบคุณครับ” ยอดใจจนต้องแค่นยิ้มว่าตนเองก็พอมีชื่อเสียงเหมือนกัน...แม้จะเป็นในทางน่าเศร้าก็เถอะ

“พวกท่านต้องภูมิใจในตัวเธอ” โทนาโคบอกพลางตบไหล่ของเด็กคนข้างๆ

ทัชชาพยักหน้า ก่อนจะพูดสิ่งที่คิดอยู่ “คุณโทนาโค...ใจดีกว่าที่คิดนะครับ ปกติดูซีเรียสมาก”

“เวลาทำงานต้องจริงจัง...อีกอย่าง” ผู้คุมกันเล็กคิ้วเล็กน้อย
“ที่สี่เรี่ยสก็เพราะใครบางคน...”

ไม่ต้องเดาว่าบางคนที่ว่านั้นคือใคร เพราะสีหน้าของโทนาโคเปลี่ยน
ไปนั่งขมิ้มเมื่อเจ้านายเดินมาหา

“ผู้จัดการติดต่อคุณเอเดรียนได้แล้ว กำลังมาที่ห้องนี้...ว่าแต่คุณ
อะไรกันเธอ” ซานโตริตาวาว เขาดีใจที่เรนเดียร์ของเขากับเด็กฝึกงาน
ดูจะเข้ากันได้

เห็นรุ่นพี่หน้าตึงไม่ตอบ ทักษาจึงรีบแก้เก้อให้เจ้านาย “เรื่องอะคาเดมี
นะคะครับ”

“อะคาเดมี...คิดถึงแฮะ” แววดาสิฟ้าวูบไหวไปมา “ฉัน รูดอล์ฟ
โทนาโค พวกเราเรียนรุ่นเดียวกัน”

จบประโยคนั้น ผู้คุมกันก็ลุกขึ้นจากโซฟาแล้วสั่งทักษา “ถ้าเลขาฯ
ทางนั้นมาถึงแล้วก็รีบคุยธุระ ฉันจะออกไปดูลาดเลาด้านนอกสักหน่อย”

เด็กฝึกงานพยักหน้ารับคำสั่งแบบงงๆ แล้วหันไปหาเจ้านาย “เอ่อ...
หน้าที่ของคุณโทนาโค คือห้ามห่างจากข้างกายคุณซานโตริไม่ใช่หรอครับ”

“ลองถามเขาสี” จบคำด้วยรอยยิ้มมีเลศนัย

ทักษาส่ายหน้าเบาๆ “ไม่ดีกว่าครับ”

“ฉลาดมาก” ซานโตริหลุดคำ “ช่างโทนาโคเถอะ พร้อมจะทำงาน
ไหม เลขาฯฝึกหัด”

“พร้อมครับ” ตอบรับขัดถ้อยขัดคำ

แล้วเสียงเคาะประตูอย่างสุภาพก็ดังขึ้น เอเดรียน เลขาฯของ
ผู้จัดการสถานรับเลี้ยงเด็กกำพร้าแสดงตัว มีสีหน้าเกรงอกเกรงใจที่มาช้า...
ทักษาใช้รอยยิ้มแทนคำตอบว่าไม่ถือสา แล้วเดินเข้าไปแนะนำตัวอย่างสุภาพ
เขาหันมาทางซานโตริและผู้จัดการ ขออนุญาตยืมตัวเอเดรียนออกจาก
ห้องไป

การหารือระหว่างเลขาฯและเลขาฯจึงเริ่มต้นขึ้น

บทที่ 4

เมื่อเข้าสู่ช่วงหัวค่ำ อุณหภูมิก็ลดลงรวดเร็วหลายองศา เหล่าผู้สัญจรต่างหลบเลี่ยงความหนาวด้วยการเร่งฝีเท้ากลับบ้าน

บริเวณใกล้เคียงกับรั้วของสถานรับเลี้ยงเด็กกำพร้าแห่งเมืองสตอร์พินน์ นั้น คือสวนสาธารณะขนาดย่อม ดูเหมือนจะขาดการตกแต่งดูแล ต้นไม้ใหญ่จึงทอดกิ่งลงมาเกือบถึงพื้น เกิดเป็นม่านใบไม้มืดครึ้มน่ากลัว

แต่นั้นกลับเป็นข้อดีให้แก่โทนาโค เขาอาศัยจอตระย่นตีโต้เงาไม้เหล่านั้น พรางตัวถึงพาหนะเอาไว้ขณะซุ่มสังเกตการณ์

คนที่เบาะหน้าทำหน้าที่เฝ้าระวังไป ส่วนสองคนที่เบาะหลังนั้น... กำลังรูนวายนกันอยู่

“คุณซานโตร หน้านั้นพิมพ์ออกมาเลยไหมครับ” หัชชาถามขณะเติมกระดาษใส่เครื่องพิมพ์

ใช่ ในรถเนกประสงค์ (Multi Purpose Vehicle) กว้างขวาง โอ้อวดคันนี้ นอกจากเบาะนั่งสั่งทำนุ่มสบาย ระบบเครื่องเสียงของใหม่ เคาน์เตอร์บิลท์อินขนาดย่อมซึ่งมีตู้เย็นขนาดเล็กข้างใต้ มีบาร์เครื่องดื่มและกระติกน้ำร้อนด้านบน...ยังมีเครื่องพิมพ์เนกประสงค์พร้อมใช้งาน

คำสั่งเคียรา ไมรา แน่ๆ คนที่ต้องการให้ซานโตรทำงานได้ทุกที่มีอยู่คนเดียว

“พิมพ์มาเลยก็ได้” บอกพลางจ้องหน้าจอตบเส็ต “...ฉันเอา

ตราประทับบริษัทมารีเปลาณะ”

ทัชชาหยิบสิ่งที่เจ้านายพิมพ์ำถึงออกมายื่นให้

“เก่ง...เตรียมตัวตื่นเนี่ย” ชมเด็กฝึกงานก่อนนวดดวงตาตัวเอง
“ดีเกินไป...ดีเกินไปแล้ววว”

“มาฝึกงานก็ต้องจริงจังสิครับ” ลูกน้องกลั้นขำ นึกถึงสิ่งที่รุ่นพี่บอก
“ถ้าเจ้านายองเงจะเริ่มบ่นแล้วนวดตา” นั้นตรงทุกอย่าง ถึงเวลานั้นให้ถาม
ว่า...“รับโกโก้เย็นไหมครับ น้ำตาลสามช้อน น้ำแข็งครึ่งแก้ว”

“เอา” ตอบแบบไม่ต้องคิด “น้ำตาลในร่างต่ำแล้วทำให้ฉันง่วง
ต้องเติม”

“ครับ ครับ” ทัชชาอมยิ้ม เริ่มสำรวจอุปกรณ์การชงเครื่องดื่มในบาร์
ขนาดย่อม

แต่แล้วช่วงเวลาพักเบรกยามค่ำของเจ้านายก็ถูกขัด เมื่อคนที่นั่ง
อยู่บนเบาะหน้ากำหมัดขึ้นเสมอคือระเป็นสัญญาณให้หยุดการกระทำ
ทุกอย่าง...ไฟห้องโดยสารถูกปิดลง แม้จะมีแสงจากไฟถนนที่ส่องสว่างอยู่
รำไร แต่รถทั้งคันตกอยู่ในความมืดกลืนไปกับสิ่งแวดล้อมบริเวณนั้น

ซานโตรวางแท็บเล็ตลงบนเบาะข้างตัว ถอนหายใจเบาๆ ก่อนจะ
กระซิบพูด “ทัชชา...หยิบลูกอมมินต์ที่อยู่ใกล้กล่องใส่โกโก้ให้ที่...ประทั่ง
ไปก่อน”

ลูกน้องจัดให้อย่างว่องไว แล้วหันไปสนใจคนที่นั่งอยู่เบาะหน้า ถาม
เสียงเบา “...เจอสิ่งผิดปกติแล้วหรือครับ”

“อืม...” โทนาไคชี้ไปที่ริมกำแพงสถานรับเลี้ยงเด็กกำพร้า

ทัชชากวาดสายตารอบแรกไม่เจออะไร...แต่สะดุดใจกับเงาต้นไม้
ที่โยกไหวอย่างแปลกประหลาด

และเมื่อพิจารณาเป็นครั้งที่สอง เขาถึงรู้ว่าต้นไม้ไม่ได้โยกไหว
เพราะแรงลม แต่มันถูกใช้เป็นคานเพื่อชักรอกอะไรบางอย่างในห่อผ้าและ
ส่งข้ามกำแพงออกมา

“อะไรบางอย่างในห่อผ้า” นั้น กำลังหายใจหอบถี่ด้วยความหวาดกลัว

“เด็ก!” ทัชชาอุทาน และได้รับคำยืนยันเป็นการพยักหน้าของ

โทนาโค

“เอาละ แบ่งหน้าที่กัน” ซานโตรเปิดขวดน้ำดื่มแล้วกระดกเข้าปากไปหลายอีก ก่อนจะพูดต่อ “ฉันจัดการคนร้ายเอง ไม่แน่ใจว่าหมอนั้นเป็น คนธรรมดาหรือมีพลัง เอาเป็นว่าระวังไว้ก่อน รักษาระยะห่างจากฉัน ให้เยอะๆ ถ้าเกิดการปะทะไม่ต้องช่วย งานของเธอคือพาเด็กไปหลบในที่ปลอดภัยเท่านั้น โอเคไหม”

“ครับ!” ทักษารับคำสั่งแล้วถอดเสื้อสูทออก ได้เสื้อเชิ้ตมีเสื้อกัน กระสุนสวมเอาไว้ ภารกิจของเขาคือการช่วยเหลือไม่ใช่ต่อสู้ แต่ถึงอย่างนั้น ก็มีปืนกระบอกหนึ่งเหน็บอยู่กับเข็มขัดเพื่อใช้ป้องกันตัว

“ไม่ตื่นเต้นเนอะ” ซานโตรรู้ว่าเด็กจากอะคาเดมีย่อมมีดีอยู่แล้ว แต่ ก๊อดไม่ได้ที่จะเป็นห่วง “คิดถึงความปลอดภัยของตัวเองและเด็กเป็นหลัก นะ”

“รับทราบครับ คุณซานโตรก็...”

ประโยคขาดไปแค่นั้น เพราะสายตาจากภาพตรงหน้าไม่ได้... ทักษาล้ายจะเห็นภาพสโลว์โมชั่น เมื่อเจ้านายของเขาใช้นิ้วเกี่ยวเนคไทให้ หลุดออก ต่อด้วยปลดกระดุมเสื้อถึงสามเม็ดอย่างไม่กลัวความหนาว ถอดเสื้อสูทออกโดยปล่อยให้เสื้อตกลงจากหัวไหล่ เสื้อเชิ้ตตัวในที่ถูกรัง แฉให้เห็นลำคอขาวจัด...ช่วงอกถูกสายคาดปืนรัดจนเห็นทรวดทรงชัดเจน หน้าอกผู้ชายชัดๆ แต่ดูเชิ๊ตๆเหลือเกิน...แล้วแค่ถอดเสื้อทำไมถึง เย้ายวนขนาดนี้

สติที่เตลิดไปแล้วของเด็กฝึกงานถูกดึงกลับมาด้วยเสียงดูๆ ของ คนหลังพวงมาลัย “ทัชชา...ได้ตัวเด็กแล้วรีบกลับมาที่รถ”

“ครับ!”...เขาหวังว่าคุณโทนาโคจะไม่ทันเห็นสายตาทะลึงเยิ้ม ของเขาตอนมองคุณซานโตร แต่ตอนนี้เขาสังเกตเห็นว่า ในขณะที่เจ้านาย เตรียมตัวพร้อมปะทะ แต่‘ผู้คุ้มกัน’ดูจะไม่ขยับเลย “คุณโทนาโคจะไป พร้อมคุณซานโตรใช่ไหมครับ”

คนถูกถามไม่ตอบ คนตอบกลับเป็นอีกคนหนึ่ง

“โทนาโคไม่ได้มีหน้าที่เป็นแนวหน้า” ซานโตรเอ่ยตอบขณะเช็ก

รังเพลิงและแมกกาซีนของปิ่นอโต้สองกระบอ ก “เขาแค่รักษาชีวิตฉันเอาไว้ให้ได้ก็พอ”

ทัชชางนง ดูเหมือนนิยามการเป็นผู้คุ้มกันของเขากับพวกเจ้านายจะไม่ตรงกันเสียแล้ว

ไม่มีเวลาจะมาคลายข้อสงสัยกันตอนนี้ ซานโตรเปิดประตูอย่างเบามือ ออกไปนอกกรต ยืนนิ่งอยู่ครู่หนึ่ง...อึดใจต่อมาก็กระโดดพรวดเตียวขึ้นไปอยู่บนหลังคาของอาคาร ตำแหน่งสูงกว่าต้นไม้ริมกำแพงที่ผู้ต้องสงสัยอยู่

เด็กฝึกงานตาโต นีสินะกำลังกายของสายเลือดแห่งเซนต์! ตัวเขาเองก็แรงเยอะกว่ามนุษย์ปกติ แต่ไม่มีทางทำได้แบบเจ้านาย ทัชชชากจะตื่นเต้นแล้ว เขาริบย่องไปหมอบหลบที่มุมหนึ่งของกำแพง รอจังหวะเหมาะเพื่อเข้าไปชิงตัวประกัน

ซานโตรเหลือบมองลูกน้อง เห็นว่าอยู่ในตำแหน่งดีแล้วจึงค่อยขยับเข้าไปใกล้เป้าหมาย ใช้ความสูงของอาคารเป็นข้อได้เปรียบ...คนร้ายขนยัยเด็กสามคนไว้นอกกำแพงเรียบร้อยและกำลังปีนตามออกมา

เขากะจังหวะตอนที่คนร้ายลงถึงพื้นแล้ว หย่อนตัวลงไปยืนอยู่ด้านหลัง วางมือบนบ่าหักทาย

“ทำงานล่วงเวลาเหอครับคุณเอเดรียน”

เจ้าของช็อตกใจจนร้องเสียงหลง เหวี่ยงแขนขวาไปด้านหลังหวังจะทำร้ายคนเข้าประชิด แต่ซานโตรรับเอาไว้ได้สบายๆ ด้วยมือซ้ายข้างเดียว ส่งยิ้มไมตรีราวกับบังเอิญเดินสวนกันในห้องสรรพสินค้า

“ต่อให้ช่วงนี้อากาศหนาวจัด แต่ผมว่าหม้อผ้าให้แบบนี้ก็เกินความจำเป็นไปหน่อยนะ” ซานโตรพยักพเิดไปทางเด็ก ๆ ที่ถูกลักพาตัว “ถ้ายังงั้ ไปหาที่สงบ ๆ คุยกันก่อนดีไหมครับ”

“คะ...คุณอเลสซานโตร” เลขาฯของสถานรับเลี้ยงเด็กกำพร้าหน้าซีดเผือด แต่ยังมียิ้มออกมาได้ “นะ...นี่เป็นการซ้อมเผื่อกรณีมีการลักพาตัวนะครับ ผมกำลังสอนให้เด็ก ๆ ไม่ตื่นตกใจและคุมสติได้ถ้าเกิดเหตุการณ์ไม่ดีขึ้น”

โกหกไม่เนียนไปเรียนมาใหม่...ถึงจะคิดแบบนั้น แต่ซานโตรก็ไม่ได้ขัดคอ เล่นบทคนซื้อพยักหน้าให้ “อย่างนี้เอง...แต่ผมมั่นใจว่าที่นี่จะปลอดภัยแน่นอน ในความคุ้มครองของตำรวจตามที่ตกลงกันได้”

“จริงครับ! เป็นความกรุณาของคุณที่เป็นธุระให้ แต่ว่า...” เอเดรียนรีบเปลี่ยนเรื่อง “กว่าตำรวจจะส่งคนมาช่วยคุ่มกันก็อีกตั้งสามวัน ระหว่างนี้--”

“อืม...” คนเป็นธุระให้ขัดคอก่อนอีกฝ่ายจะพูดจบ “ผมแจ้งผู้อำนวยการไว้ว่าตำรวจจะมา ‘คืนนี้’ ต่างหาก”

“เอ๊ะ แต่คุณหัชขาบอกผมว่า...”

เอเดรียนงุนงง...ก่อนที่จะหน้าจะเปลี่ยนสี จากสีหน้าซีดเผือดเปลี่ยนเป็นหน้าแดงด้วยความเดือดดาลเพราะถูกหลอก เส้นเลือดปูดโปน ผิดธรรมชาติปรากฏขึ้นตามขมับ แขนที่ถูกจับอยู่แข็งเกร็ง กล้ามเนื้อขยายใหญ่ขึ้นพรวดพราดอย่างน่าสะพรึง

“ไม่ชอบพวกสายบ้าพลังเลย...” ซานโตรพิมพ์

แล้วชักปืนด้วยมือขวา ลั่นไกใส่ศีรษะของเอเดรียนไปสามนัดรวด!

ร่างของเลขาฯผงะหงายอย่างรุนแรง แต่เพราะถูกมือของซานโตรจับเอาไว้จึงไม่ได้ล้มลงพาดพื้น ซานโตรขยับมือซ้ายไปจับชีพจร พบว่ายังเต้นตืออยู่จึงรวกระสุนใส่ไปอีกจนหมดแมกกาซีนแล้วปล่อยมือ ร่างนั้นทรุดลงอย่างปวกเปียกราวกับผืนผ้าที่ร่วงหล่นจากราวตาก

หัชฯตะลึงจนตาเหลือก จริงอยู่ว่าการระบุตัวคนร้ายทำได้ง่ายดายเพราะอุปายที่คุณซานโตรวางเอาไว้ คือเจ้านายไปบอกกับผู้จัดการสถานรับเลี้ยงเด็กกำพร้าว่า “จะส่งคนมาคุ่มกันในคืนนี้” และให้เขาไปบอกกับเลขาฯว่า “จะส่งคนมาคุ่มกันในอีกสามวันข้างหน้า”...ใครเคลื่อนไหวลงมือตามช่วงเวลา นั้นแหละคนร้าย

ถึงจะจับได้คาหนังคาเขา แต่ยิงแบบไม่เล็งก็โหดไป!

แม้จะอึ้ง แต่เด็กฝึกงานก็ดึงสติกลับมาได้อย่างรวดเร็ว เขาพุ่งเข้าไปถึงตัวเด็ก ๆ ที่โดนห่ออยู่ ดึงเชือกกุ้ภัยเส้นยาวซึ่งพกดัดตัวออกมา แยกคนหนึ่งขึ้นหลังแล้วผูกติดเอาไว้ หัชฯสาธุตลมหายใจเข้าลึก ทำสมาธิ

เพื่อตีส “พลัง” ออกมา สองแขนคว้าเด็กที่เหลือหอบทัวขึ้นมาข้างละคน แล้วออกวิ่งไม่เหลือวหลังกลับไปยังรถ

ซานโตรเห็นทชซาพาเหล่าผู้เคราะห์ร้ายหลบไปไกลแล้ว จึงเอ่ยกับร่างที่กองอยู่ “อย่าแกล้งตายเลยคุณเอเดรียน ลูกขึ้นมาตอบคำถามผมก่อน”

เมื่อตอบตาไม่สำเร็จ เลขาฯจึงค่อยๆ ยันตัวลุกขึ้นมา เลือดไหลโกรก... แต่กลับเสยะยืมเหี้ยมเกรียมราวกับไม่รู้สึกลเจ็บปวด

“คุณเป็นตัวอะไร” ทายาทซานต้าเลิกคิ้ว พร้อมเก็บปืนเข้าซองปืน “ลักพาตัวเด็กๆ ไปเพื่ออะไร ไปที่ไหน ตั้งแต่เมื่อไหร่”

“อเลสซานโตร...” เสียงนั้นติดจะแหบต่ำ “แกไม่มีสิทธิ์จะถามอะไรทั้งนั้น ไม่มีสิทธิ์จะละลาบละลั้วถึงท่าน!”

“ท่านนี่คือใคร เอ้า! บอกเองแบบนี้ผิดคิวนะ ต้องรอให้ผมถามก่อนสิว่าใครอยู่เบื้องหลัง!”

ดูเหมือนเอเดรียนจะไม่สนใจธรรมเนียมหรือบทบาทในการถามตอบแล้ว เขาฉีกกระซางเสื้อชุ่มเลือดออกจากตัว ส่งเสียงซู่คำรามขณะเบ่งกล้ามเนื้อ ดันเอากระสุนที่ฝังอยู่ในร่างให้หลุดออกมาทีละนัด...ทีละนัด

คราวนี้เป็นซานโตรที่ขอแทรกคิเองบ้าง ใครจะรอให้ศัตรูฟื้นตัวเต็มที่กันละ เปิดก่อนได้เปรียบ! ทัวทั้งร่างร้อนขึ้นมาเมื่อเขากำหมัดขวาแล้วต๋อยเข้าสันกรามของเอเดรียนอย่างสุดแรง คนร้ายเซวูบไปตามแรง จึงถูกลูกเตะซ้ายเสยขึ้นมาสอยปลายคางเข้าไปอีก

ซานโตรเกลียดพวกสายบัวพลังจริง ๆ นั่นแหละ เพราะซัดไปสองครั้ง อีกฝ่ายยังมีเรี่ยวแรงยืนอยู่และคว้าข้อเท้าเขาไว้ได้ ไม่เปิดโอกาสให้หายใจเขาก็ถูกเหวี่ยงข้ามไหล่ หลังพาดเข้ากับพื้นปูนเต็มเหนี่ยว

แวบแรกในหัวคือ แม่บ้านประจำออฟฟิศต้องบ่นเรื่องคราบดินติดเสื้อแน่นอน

จากมุมมองของคนทีหงายท้องมองฟ้า นั้น ท่านผู้อำนวยการเห็นเอเดรียนซึ่งตอนนี้งายขยายจนกลายเป็นยักษ์กำลังย่างสามขุมมาหา ซานโตรติดตัวเองลุกขึ้นยืน หลบฝ่าเท้าที่หมายจะเหยียบศีรษะเขาไปได้หวุดหวิด

มือขวาล้วงปืนข้างอกซ้ายออกมาเล็งและลั่นไกใส่

แล้วร้อง “อ้าว” ลืมไปว่าปืนกระบอกนี้กระสุนหมดแล้ว

พลาดแล้วพลาดเลย ซานโตรจึงถูกหมัดมเหสีมาต่อเลย! แม้จะยกการ์ดกันได้ทัน แต่ก็เล่นเอาไกลไปด้านหลังหลายเมตร เขาพยายามเกร็งขาเพื่อหาหลักยัน พร้อมกับใช้มือซ้ายคว้าปืนที่อกด้านขวาออกมาหวังจะป้องกันตัว

แต่ดูเหมือนวันนี้จะดวงงูอย่างมาก อาวุธที่หวังจะพึ่งพาต้นหลุดออกจากมือเสียอย่างนั้น...ปีศาจเลขาภิกระโจนเข้ามาหมายจะพิฆาตดูจากขนาดตัวของเอเดรียนที่ใหญ่ขึ้นสามเท่า สงสัยจะถึงคราวที่เขาต้องเลือดตกยางออกบ้างแล้ว...

ซานโตรนัวหน้า เตรียมรับความเจ็บปวด

แต่เขาก็ไม่รู้สึกเจ็บ

เพราะตอนนี้...ปลายดาบคาตานะสีดำสนิทเสียบทะลวงออกมาจากกลางอกของศัตรู เอเดรียนล่ำล็กเลือดเมื่อถูกมือใหญ่บีบไล่จากด้านหลัง แล้วร้องคำรามเมื่อผู้ลงมือกระชากคมดาบออกจากบาดแผลฉกรรจ์

และเมื่อร่างมเหสีนั้นทรุดฮวบลงก็เผยให้เห็นร่างซาตาน...ไม่สิ เรนเดียร์ของซานต้ายืนตระหง่านอยู่

อย่าว่าแต่ศัตรู ซานโตรยังรู้สึกกลัวภาพตรงหน้า...นิดหน่อย

“ไอ้...พวกโลกบด” เอเดรียนกัดฟันกรอด ร่างหดเล็กกลับเป็นขนาดมนุษย์ธรรมดา “แทงกันจากข้างหลัง...สวะเอ๊ย”

คำด่านั้น เล่นเอาซานโตรเหวี่ยงตก “คุณเอเดรียน เนียบเถอะ--”

ไม่ทันขาดคำ ปลายดาบสีดำก็จ้วงแทงใส่แผลเดิม แต่คราวนี้จากทางด้านหน้า...หรือควรเรียกว่าด้านบนดินะ

เสียงร้องโหยหวนของคนร้ายซึ่งกลายเป็นเหยื่อเสียเองทำเอาซานต้ายั่วปวดยุ เขายกมือเป็นเชิงห้ามผู้คุ้มกัน “พอแค่นี้แหละ”

โทนาโคเหลือบมองเจ้านาย แล้วจึงใจถอนใบดาบออกช้าๆ...

การกำราบที่กำลังจะกลายเป็นการทรมานทำให้ขุนชาติ ซานโตรพุ่งเข้าไปดิ่งดาบออกอย่างรวดเร็ว แล้วโยนอาวุธทิ้งไปอีกทาง

จังหวัดนั้นเอง มีผู้ใหญ่ก็คว่ำหมับเข้าที่โบหน้าของเขา บังคับให้
เงยหน้ามอง

“ไม่พอใจอะไร” ถามตรงๆ พร้อมจ้องผู้ดวงตาแดงฉาน

“นายพลาดแบบงี้ๆเลยเมื่อครู” โทนาโคกดเสียงต่ำ “ป็นหลุดมือ?
เห็นฉันทว่างเลยหาเรื่องให้หรือไง”

“ใครมันจะบ้าจี้ใจทำป็นหลุดมือ” ซานโตรกลอกตา “ฉันทพลาดเอง
ขอโทษด้วย”

มือที่จับยึดไม่ยอมปล่อย สายตาดูแคลนไม่ละวาง

เจ้านายซักโมโหบ้าง “ทำหน้าที่ผู้คุมกันได้เฉียบขาดมาก ขอขอบคุณ”

คำประชดประชันเหมือนคีมเหล็กที่ช่วยจางมือของโทนาโคออก
เรนเดียร์ร่างใหญ่หันไปสนใจศัตรูที่สิ้นสภาพ หยิบกุญแจมือมาพันธนาการ
โดยไม่สนใจเสียงโอดครวญ

ซานโตรทนดูไม่ได้ “เบามือหน่อย เรายังต้องเก็บเขาไว้สืบสวนต่อ”

“คาดหวังให้ฉันทมีเมตตาแค่ไหนล่ะ” โทนาโคแค้นลมหายใจ “แบบ
รูตอร์ลฟ?”

อีกแล้วเธอ...คนฟังรำพึงกับตนเอง “ประเดี๋ยวนี้มายังไงเนี่ย”

คนเปรียบเทียบไม่ตอบ บรรยากาศหนักอึ้งไม่คลี่คลายทั้งๆที่จัดการ
คนร้ายได้แล้ว

และก็เป็นเด็กฝึกงานที่เข้ามาสบตักอย่างไม่ตั้งใจ หัซซาแก้มัดให้
เด็กๆทั้งสามคนแล้ว ตอนนี้กำลังจูงมือพวกเขาเดินมาหาซานโตร

“อย่ามองดีกว่านะ” เห็นสภาพคนร้ายแล้วก็รู้สึกวาดคิดผิดที่พา
เยาวชนมาด้วย จึงบอกให้รีบปิดตา “เดี๋ยวผมจะพาทุกคนไปส่งด้านใน
นะครับ...คุณซานโตรบาดเจ็บหรือเปล่า สีหน้าไม่ดีเลย”

“ฉันทไม่เป็นไร” ตอบพลางยกมือลูบหน้าตัวเองแรงๆหวังให้สมอง
ปลอดโปร่ง “หัซซา เรียกกำลังเสริมมาหรือยัง พวกตำรวจนะ”

คนถูกถามพยักหน้า “หลังจากผมพาเด็กๆไปหลบแล้วก็โทร.แจ้ง
คุณลอว์เรนซ์ทันทีเลยครับ น่าจะกำลัง...”

จังหวัดที่หัซซารายงาน รถบรรทุกติดตราสัญลักษณ์ตำรวจแห่ง

สตรอพินน์ก็เล่นเข้ามา นอกจากนั้นยังมีรถยนต์ส่วนบุคคลและรถบรรทุก
หกล้ออีกคัน ไม่ใช่ตำรวจ แต่เป็นรถของบริษัทขนส่ง...ซึ่งไม่ใช่บริษัท
ของซานโตร

ซานโตรუნง โทนาโคจับจ้องอย่างไม่ไวใจ แต่ห้ซซากลัวยิ้มกว้าง

ดักลาส เฮนรี่ ลอร์เรนซ์ ลงจากรถตำรวจเป็นคนแรก เขาเดินนำ
เจ้าหน้าที่สามนายตรงมายังซานโตร ทุกคนทำงานจับกุมคนร้ายอย่างรู้หน้าที่
ส่วนผู้กำกับเหมือนมาตามหาหัวใจมากกว่า

“บาดเจ็บหรือเปล่าซานโตร”

“ไม่” ตอบด้วยรอยยิ้มบางๆ แล้วบอกชุดต่อ “คนร้ายคือเอเดรียน
ตำแหน่งเลขานุ แต่ผมก็ยังไม่ตัดผู้จัดการออกจากฐานะผู้ต้องสงสัยอีกคน
รบกวนคุณช่วยสอบสวนเขาต่อที”

“ได้เลย” ผู้กำกับหนุ่มถอนหายใจ “ดีที่นายปลอดภัย ตอนเจ้าหนู
ฝึกงานนั้นโทรไป ฉันได้ยินเสียงโครมครามตามสายมาด้วย บอกตามตรง
ว่าใจไม่ดี แถมอยู่ๆก็มีใครก็ไม่รู้บุกมาหาถึงออฟฟิศ ขอเข้าร่วมปฏิบัติการ
ด้วย”

ซานโตรเลิกคิ้ว แล้วชี้ขึ้นไปยังรถบรรทุกแปลกตา...

แล้วก็ต้องร้อง “อ้อ” ออกมา เมื่อหนึ่งในผู้โดยสารกระโดดลงจากรถ
เขายิ้มกว้างเตรียมต้อนรับคนรู้จัก

ทว่าก็กลายเป็นยิ้มเก้อ เมื่อใครคนนั้นแทบจะพุ่งไปหาห้ซซา

“เจ็บตรงไหนรีเปล่า” ผู้มาใหม่จับไหล่เล็กให้หันซ้ายขวา ตรวจสอบ
ด้วยสายตาเป็นห่วง

“ผมไม่เป็นไร” ห้ซซาหัวหมุน ยกมือห้ามแทบไม่ทัน “แล้วนี่ คุณ
นิโคโลมาได้ไงครับ”

“ก็รู้จากเครือข่ายว่าวันนี้ซานโตรจะออกมาปล่อยชื่อคนร้ายนะสิ เดาไว้
ไม่ผิดว่าเขาต้องพาเธอมาด้วย” พูดจบก็ถอนหายใจหนักหน่วง “หมอนั่น
มันจอมก่เรื่อง จะไม่ห่วงได้ไง”

หมอนั่นที่โดนกล่าวอ้างเดินมาเรียกเสียงเย็น “นิโคโล...”

นิโคโล คลอส หันไปตามเสียง “ไง คู่แข่ง...โอ้...เรนเดียร์ของนาย

ก็อยู่ด้วยเหรอ ฉันต้องสุภาพกับคุณอเลสซานโดรเข้าไว้”

โทนาโคเหลือบตามองอย่างเย็นชา ก่อนจะเก็บดาบประจำตัวแล้ว
เดินไปยังรถ

และขับออกไปโดยที่ไม่มีเจ้านายโดยสารด้วย

ทัชชาทำตาปริบๆ ในขณะที่นิโคโลระเบิดเสียงหัวเราะ

“โดนทั้งแล้ว” ซานโดรยิ้มไม่ได้ร้องไห้ไม่ออก

“เดี๋ยวผมไปส่งคุณที่บ้านเอง” ดักลาสอาสา

แต่ซานโดรส่ายหน้า “คุณตำรวจ...ทำงานเถอะครับ ไม่ต้องห่วงผม”

ผู้กำกับหนุ่มจึงได้แต่มองฟ้า แล้วปลีกตัวเข้าไปยังสถานรับเลี้ยง
เด็กกำพร้าเพื่อทำคดีต่อ

“คุณโทนาโคเป็นอะไรไป...” ทัชชางงจนไม่รู้จะงงอย่างไร “แล้วก็...
ผมไม่เคยรู้เลยว่าคุณซานโดรกับคุณนิโคโลรู้จักกันมาก่อน”

“เรื่องมันยาว” เจ้านายยกไหล่ “เอาเป็นว่า...ไปหาโกโก้เย็นรอบค้ำ
ดื่มกัน แล้วค่อยให้ท่านผู้อำนวยการแห่ง ‘คลอสสปีดส์’ บรรทุกพวกเรา
กลับบ้าน โอเคไหม”

แน่นอนว่าคู่แข่งทางธุรกิจ แต่เป็นมิตรร่วมนามสกุลตอบตกลง

บทที่ 5

แม้จะตึกดินแค่นี้ แต่ในเมืองใหญ่อย่างสตรอปินน์ก็มีร้านเปิดยี่สิบสี่ชั่วโมงรองรับเสมอ นิโคไลในฐานะคนขับรถตัดสินใจเลือกร้านคาเฟ่บรรยากาศที่ดีที่ตั้งอยู่ไม่ห่างจากออฟฟิศของซานโตรีนาก

เข้าฤดูหนาวแล้ว โต๊ะนอกร้านจึงไม่มีผู้ใช้บริการ แต่เพราะความร้อนจากการใช้พลังงานยังกรุ่นอยู่ในตัว ซานโตรีนจึงขอนั่งตากลมเย็นๆ ทักซาเองก็ต้อง“คุลดาวน์”เช่นกัน และนิโคไลเข้าใจดี

กลุ่มคนไม่กลัวความหนาวนั้นดึงดูดความสนใจลูกค้าในร้าน แต่เมื่อเห็นว่าคือใคร ความสงสัยก็หายไปหมด เปลี่ยนเป็นแอบมองเงิบๆ อย่างชื่นชม

ส่วนคนที่กำลังตื่นเต้นคือบริกรหญิง เมื่อครู่เธอแย่งกับเพื่อนร่วมงานเพื่อจะออกมาเสิร์ฟโต๊ะนอกร้าน โชคเข้าข้างเมื่อเธอเป่าอึ้งจูบชนะสาวน้อยเดินประคองถาดที่วางโกโก้เย็นสองแก้วและชาร้อนอีกหนึ่งถ้วย

เมื่อเสิร์ฟเครื่องดื่มทั้งหมดได้โดยสวัสดิภาพแล้ว จึงถามขึ้นด้วยความประหม่า “อะ...ขอโทษนะคะ คุณอเลสซานโดรใช้ไหมคะ”

ซานโตรีนรีบกลืนโกโก้ที่ดูดเข้าไป แล้วหันไปยิ้มบริการประชาชน “ใช่ครับ”

“ขอลายเซ็นได้ไหมคะ!” เอ่ยเสียงสูง พร้อมยื่นกระดาษรองแก้วมาตรงหน้า

“ลายเซ็นคงจะให้ไม่ได้หรอกครับ” เพราะเป็นลายเซ็นท่านผู้บริหาร
เกิดใครเอาไปปลอมแปลงทำธุรกรรมมันจะเป็นเรื่อง

สาวน้อยหน้าเจี๊ยน ค่อยๆ ดึงมือกลับ

“ถ้าอย่างนั้น...” ซานโตรเลิกคิ้วซุกซน “เปลี่ยนเป็นถ่ายรูปคู่แทน
ไหมครับ”

แน่นอนว่าบริกรสาวดีใจแทบกระโดด แต่เธอก็รักษาอาการได้ดีเยี่ยม
รีบหยิบสมาร์ตโฟนมาเปิดกล้องในโหมดเซลฟี แล้วแทบร้องกรี๊ดให้สาแก่ใจ
เมื่อคุณอเลสซานโตรขอเครื่องไปถือ แล้วจัดแจงให้ทั้งคู่ได้อยู่ร่วมเฟรมกัน
อย่างสมบูรณ์แบบ

“ขอบคุณนะคะ!” สาวน้อยรับสมาร์ตโฟนคืนมา มือไม้สั่นไปหมด
ตอนนี้เธอเห็นคนที่ถ่ายคู่ด้วยจนไม่กล้าสบตา จึงเสมองไปทางอื่น ตอนนั้น
เองที่สังเกตเห็นอะไรบางอย่างจึงถามอย่างโล่งคอ “เอ๊ะ อีกท่านไม่มาด้วย
หรือคะ”

“หืม” ทักษาส่งเสียงสงสัย

“คุณบอดี้การ์ดผมดำ ตัวสูง” พอต้องอธิบายเพิ่มเติมยิ่งหน้าแดง
“ที่หน้าดูแต่หล่อ...หล่อมากๆ เลยนะคะ”

“หล่อกว่าผมอีกหรือครับ” ซานโตรแก้งหยอก ตีหน้าเศร้า

“ค่ะ...เอ๊ย! ไม่ใช่ค่ะ ว่าไงดี เอ้อ! หล่อกันคนละแบบ” สาวน้อย
พยายามสรรหาคำ ประหลาดจนทนอยู่ต่อไม่ไหว “ขอบคุณมากสำหรับรูป
นะคะคุณอเลสซานโตร ขอตัวก่อนค่ะ!”

เจ้าของชื่อโบกมือลา รู้สึกเอ็นดู พอหันกลับมาจะตีโมโก้เย็นต่อ
ก็เห็นทักษะวนกับการพิมพ์อะไรลงในสมาร์ตโฟนอยู่ “ทำอะไรนะ”

“ลิเดีย...โอลก้า” เด็กฝึกงานพิมพ์่า ก่อนจะกดเซฟ “ผมอ่านชื่อจาก
ป้ายบนเสื้อของสาวเลิร์ฟคนเมื่อครู่ค่ะครับ ตรวจสอบแล้วเป็นชื่อนามสกุล
จริง ไม่มีประวัติอาชญากรรมมาก่อน”

“รอบคอบไว้ก่อนสินะ” นิกน่าเอ็นดู เจ้านายยื่นมือไปลูบเส้นผม
นุ่มนวลสีดำสนิทนั้น

ทักษะหัดค่ออย่างประหลาด ก่อนจะถามสิ่งที่ค้างคาใจ “ว่าแต่...ผม

ก็สงสัยเหมือนกันครับ ทำไมคุณโหนดไปถึงกลับไปคนเดียวแบบนั้น หน้าที่
ของเขาคือการคุ้มกันคุณซานโดรไม่ใช่เหรอ”

“คงอยากจะเลิกงานเร็วไปทำสปาบ้าง” ตอบแบบเล่นๆ ก่อน แล้ว
ค่อยตอบจริงจัง “เรนเดียร์ต้องคอยคุ้มกันซานต้า แต่ก็ยกเว้นในบางกรณี
เช่น...ถ้ามีซานต้าสองคนอยู่ด้วยกัน”

นิโคลีชี้หน้าตัวเอง “ตามกฎหมาย มีฉันแล้วโหนดก็ไม่ต้องเฝ้าหมอนี่”

“ถ้าขยายความเพิ่มก็คือ ‘กฎหมายความเป็นส่วนตัว’...เปิดโอกาสให้
ซานต้ากับซานต้าได้สานความสัมพันธ์ ไม่อย่างนั้นก็มีเรนเดียร์เฝ้าตลอดเวลา
จะเด็ดกันยังไง”

“แต่ฉันไม่ได้จับซานโดรนะ” นิโคลีหลุดตัว

“ฉันก็ไม่ได้บังหมอนี่” ซานโดรยืนยัน “พวกเราเป็นเพื่อนร่วมชั้น
กันมาตั้งแต่เด็กนะ เห็นหน้าจนเบื่อ เพิ่งจะห่างกันตอนแยกย้ายไปทำงาน”

“อย่างนี้เอง” ทักษาได้คำตอบที่สงสัยอยู่ก่อนหน้านี้ “ผมกะว่าตีม
โกโก้เสร็จแล้วจะขอตัวกลับก่อน...เพราะ...เพราะกลัวจะเป็นก้างขวางคอ
พวกคุณ”

นิโคลียกมือตบหน้าผากตัวเองดังบ๊าบ ซานโดรหัวเราะก๊าก

“อะแฮ่ม” เจ้านายกระแอมเปลี่ยนเรื่อง ยิ้มกริ่ม “ฉันถามบ้าง
ทักษา เธอรู้จักนิโคลีได้ยังไง”

คนถูกถามหน้าหมองลงนิดหน่อย “เรื่องนั้น...”

“ฉันเล่าเอง” นิโคลีอาสา “ทักษานะ...ช่วยชีวิตฉันเอาไว้ตอนเกิด
โศกนาฏกรรมที่เมืองสเตียร์นา”

ซานโดรทำหน้าไม่เชื่อ “เฮ้...ตอนนั้นทักษาน่าจะยังเด็กอยู่เลยนะ”

“ก็ใช่นะสิ” คนติดหนี้ชีวิตพยักหน้า “ตอนนั้นเขาอายุสิบสองเอง
ส่วนพวกเราอายุยี่สิบสี่”

“ส่วนตอนนี้สามสิบ” บอกพร้อมถอนหายใจ “หกปีผ่านไป ไร
เหลือเกิน”

“ชีวิตก็แบบนี้ พวกเรายังหนุ่มน่า” เพื่อนเก่าแก่บอกลบใจ “นั่นแหละ
...ตอนนั้น ‘คริสต์’ หนีตายไปยังเมืองสเตียร์นา บุกเข้าโรงงานหวังจะระเบิด

ให้ชาวเมืองตายตกตามกันให้มากที่สุด...ฉันไล่ล่ามันแต่กลับโค่นมันไม่ลง
สุดท้ายพ่อแม่ของทัชชาเสียสละเข้าต่อสู้เพื่อหยุดมันเอาไว้...พอक्रमบัส
สลายร่างไป ฉันก็นอนหลับในสภาพปางตาย...ตอนนั้นเองที่ทัชชามาเจอ
และช่วยฉันเอาไว้”

“ห้ามขอโทษผมแล้วนะครับ” ผู้มีพระคุณรีบขัดคอ “คุณนิโคล
ไม่ได้ผิดอะไรเลย และการอุทิศชีวิตเพื่อโรดซ์คือเกียรติอันสูงสุดของพ่อ
กับแม่ในฐานะชาวนต้า”

นิโคลยิ้มเศร้า “อืม...”

“ปีนั้นหนักหนาจริง ๆ” ชานโดรเงยหน้ามองฟ้า...แสงจันทร์สีจาง
ดูเศร้าสร้อยคล้ายคลึงกับช่วงเวลาแห่งการสูญเสีย “ต่อจากเหตุการณ์กรรม
ครั้งใหญ่ก็คือโศกนาฏกรรมแห่งสเตียนาร์”

“นายเองก็เป็นผู้เสียหายเหมือนกัน” เพื่อนร่วมชะตากรรมถอนหายใจ
“ยังรู้สึกผิดอยู่หรือชานโดร...อย่าคิดมากเกินไป”

คนถูกปลอบส่ายหน้า “แผนเผด็จศึกक्रमบัสที่ล้มเหลวไม่เป็นท่า
ยกพลออกไปโดยพลการทำให้เกิดความสูญเสียครั้งใหญ่ ถ้าคุณามา
ป้องกันไว้ไม่ทันทั้งเมืองสตรอฟินน์คงพินาศ...แล้วक्रमบัสยังหนีรอดไป
จนเกิดเหตุซ้ำที่สเตียนาร์...ความผิดของฉันทั้งนั้นแหละ”

ทัชชาเผลอลั่นหายใจ...กังวลเหลือเกินว่าจะไปสะกิดแผลใหญ่
ในอดีต

อเลสซานโดร คลอส เกิดมาพร้อมคุณสมบัติและพลังสำหรับการขึ้น
เป็น “เซนต์” คนต่อไป...ถูกเลี้ยงดูและฝึกฝนมาพร้อมกับรูดอล์ฟ ชะตาชีวิต
ถูกจับโยงกันเอาไว้แต่กำเนิด เพื่อจะเป็นชานตาคลอสและเรนเดียร์ คู่พันธมิตร
และผู้นำสูงสุดของแต่ละฝ่าย

แม้จะเป็นพันธมิตรร่วมรบกันมานาน แต่ความรักระหว่างสอง
สายเลือดไม่ได้เกิดขึ้นบ่อยนัก เหล่าชาวนต้าไม่เคร่งครัดเท่าไร แต่พวก
เรนเดียร์นั้นต้องการรักษาสัญญาเอาไว้อย่างเหนียวแน่น เลือดแท้เท่านั้น
ถึงจะสำคัญ การแต่งงานนอกเผ่าพันธุ์นั้นแทบเป็นไปได้

ทว่าคนที่เคยคบหาใกล้ชิดกับชานโดรและรูดอล์ฟนั้นต่างรู้กันว่าทั้งคู่

มีใจให้กัน...

อเลสซานโดรไม่ยอมแพ้ เขามุ่งมั่นที่จะเป็นซานตาคลอสที่เก่งกาจที่สุด ถึงเวลานั้นคงมีกำลังพอจะเปลี่ยนแปลงได้บ้าง ทั้งเรื่องรักเพศเดียวกัน และการข้ามกำแพงตระกูลที่ขวางกั้นอยู่

แต่แล้วทุกอย่างก็เปลี่ยนผัน...เมื่อพลังแห่งอัลเบอร์โต้ คลอส ตื่นขึ้นระหว่างปะทะกับক্রิมป์ส คัทรูคู่ปรับตลอดกาล

ในโลกของซานตานั่น พลังคือตัวชี้วัดทุกสิ่ง

ซานโดรเสียตำแหน่งให้แก่อาแท้ ๆ...รูดอล์ฟต้องไปอยู่ข้างกายเซนต์ คนใหม่...และส่งโทนาโค น้องชายฝาแฝดที่แตกต่างกันราวฟ้ากับดินมาเป็นตัวแทน

เพราะไม่ยอมแพ้ต่อโชคชะตาจึงคิดทำการใหญ่ หากชุดรากถอนโคน คริมป์สได้คงจะมีแต่มีแต่ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงอีกครั้ง

แต่ก็ฟังไม่เป็นท่า

“พวกเราไม่เคยถือโทษคุณซานโดรหรอกนะครับ” ทัชซาปლობ... แม้บางส่วนในสังคมจะไม่ได้คิดเหมือนเขาเลย

“ใช่แล้ว อย่าคิดมากเกินไป” นิโคไลตอบว่า “ทำمينเสียบ้าง โดยเฉพาะโทนาโค หมอนั่นมันก็จองเวรเกิน”

คำบ่นนั้นทำให้คนฟังแค้นหัวเราะ “ให้เขาจองเวรเถอะ เพราะฉันไม่ใช่เธอที่พาพวกพ่อเรนเดียร์ของเขาไปตายมากมาย”

ไม่ให้แค้นได้อย่างไร ต้นเหตุยังอยู่สบาย รอคการประหารชีวิต มาได้เพราะเป็นทายาทสายตรงของซานต้า

“มีวิธีแลกเปลี่ยนตัวเรนเดียร์กับคนอื่นบ้างไหมนะ” นิโคไลหัวเสีย

“ให้เขาอยู่เป็นผู้คุมแบบนี้แหละดีแล้ว” คนถูกจองจำด้วยความผิด ในใจยิ้มเศร้า “อยู่...ให้ฉันได้ขดใช้กรรมที่ทำเอาไว้”

เสียงน้ำแข็งกระทบแก้วท่ามกลางความเงียบ...โกโก้จัดชิดหมดแล้ว

นิโคไลตอบว่าเพื่อนสมัยเด็กเบา ๆ แล้วชวนทุกคนขึ้นรถกลับบ้าน

ถึงจะบอกว่ามาส่งบ้าน แต่บ้านของซานโตรก็คืออาคารที่ทำงานนั่นเอง รถคันใหญ่จอดเทียบหน้าทางเข้าคลอสเอกซ์เพรส เจ้าตัวลงมายืนโบกมือให้คนขับกับผู้โดยสารอีกรายที่ยังต้องไปต่อ

“ทักซา” ซานโตรก็ลงไปหา เด็กฝึกงานในรถกดเปิดกระจกเพื่อฟังเจ้านาย “ถึงที่พักแล้ว ส่งข้อความมาบอกฉันด้วยนะ”

“ครับ” แม้จะงงที่ต้องรายงาน แต่ทักซาก็รับคำ

“เฮ้ๆ...” นิโคไลขมวดคิ้ว

คนออกคำสั่งกลั่นขำ ตีหน้าขี้นม “ทำไม เจ้านายต้องคุมลูกน้องไม่ให้เถลไถล กลับบ้านพักผ่อนให้เพียงพอเพื่อประสิทธิภาพในการทำงานที่ดีสิ”

“อ้อ” ทักซาก็ยกหน้า “อย่างนี้เอง ไม่ต้องห่วงครับ ผมไม่หนีเที่ยวแน่นอน เพื่อนๆ ก็ยุ่งกับการฝึกงาน สัญญากันแล้วว่าจะไม่ชวนกันไปไหนจนกว่าจะวันหยุด”

แว่วเสียงคนขับเอาหัวโขกพวงมาลัย

“เด็กดี” ซานโตรเอื้อมมือไปลูบศีรษะลูกน้อง แล้วขยับมากระชับกับคนที่เบาะหน้า “รอวันหยุดไปชะ”

“นาย...” นิโคไลเบ้าปาก “ขอให้หักทักตลอดกาล ผิดหวังตลอดไป”

คนถูกแสบสวนทันควัน “ขอให้นายโดนเฟรนด์โซน ไม่สิ ผู้มีพระคุณโซน”

คนติดโซนเอาหัวโขกพวงมาลัยอีกรอบ แล้วปิดกระจกหน้าต่าง ออกรถไปอย่างพ่ายแพ้ เหลือแค่ซานโตรที่หัวเราะจนไหล่สั่นอยู่บนทางเท้า แล้วต้องหยุดชะงัก เพราะสัมผัสที่เจ็บคมเกินมนุษย์ธรรมดาทำให้รู้สึกถูกรังแกอยู่

ซานโตรเหลือบมองไปรอบตัวอย่างระแวดระวัง...แล้วเขาก็สังเกตเห็นใครบางคนตรงหน้าต่างชั้นห้า ในบริเวณซึ่งจัดไว้เป็นห้องพักของเขา กับพนักงานทั้งหลาย

แน่นอนว่านั่นคือโทนาโค

ซานโตรแสร้งทำเป็นไม่รู้ตัวแล้วเดินตรงเข้าอาคาร...ร่างสูงใหญ่

บนอาคารจึงละลายตาและเดินกลับเข้าห้องตนเองไป
ดูทำผู้คุมกันกับเขาคงเข้าหน้าไม่ติดไปอีกหลายวัน

